

mania

NO RISK DISC **IJsland 2** GRAND CRU **De La Soul**
DESERT ISLAND DISC **i-sef u-sef** INTERVIEW **Altin Gün**

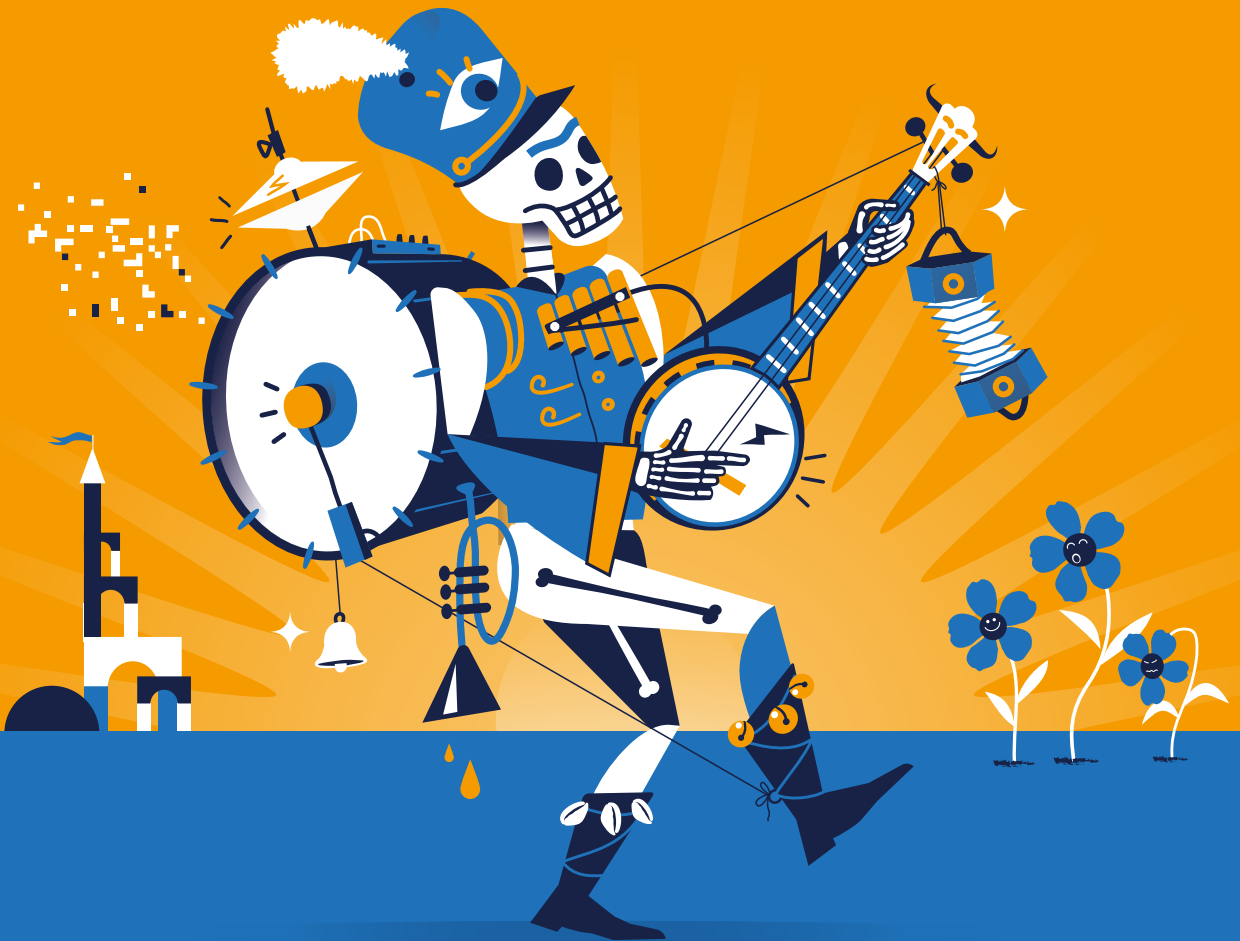
LEIDEN'S MOST ADVENTUROUS MUSIC FESTIVAL

VRIJDAG 20 MRT

**ZEa & DRUMBAND HALLELUJAH MAKKUM • I.M. POLITE • SPACE SIREN • ABLE NOISE
AKA RINDE • BOMBSTRAP • NIAMH REGAN • ISA DESMET & UThER SMIS • TIM SHAW
WHITE MAGIC FOR LOVERS • JIMMY ROSENBERG TRIO • BIBIKOV & AUGAPFEL**

ZATERDAG 21 MRT

**EFTERKLANG • zZz • MUOVIPUSSI • LELEE • KEENAN MUNDANE X SORZA • KASSETT • WAAN • ZALM
HISTORY REPEATING WALKS • GŁUPI KOMPUTER • VGTBL.PL • JULIÁN MAYORGA • MINJI KIM
MICHAELIS KOULOUMIS & TRISTAN DRIESSENS DUO • HAMID REZA BEHZADIAN • MOTHER TONGUE**

20 -21 MAART 2026

PEEL SLOWLY AND SEE

VR 20 MRT VRIJPLAATS / QBUS / ROEM / HERENGRACHTKERK ZA 21 MRT NOBEL / SCHELTEMA / MARKTSTEEG 10

WWW.PEELSLOWLYANDSEE.NL

(sena) performers

Fonds 1818

DUTCH
MUSIC
EXPORT

Leiden

MUSIC
SUPPORT
ZUID-HOLLAND

VI.BE

Leiden
stad van ontdekkingen

ADAM
MICKIEWICZ
INSTITUTE

Lieve muziekfanaten,

Het nieuwe jaar is pas net begonnen en nu al zijn er ontzettend veel ijzersterke releases. Opvallend veel hiphop in deze Mania/Recordzine editie, in alle smaken. Zo is IJSLAND 2 net uit, en ongetwijfeld gaan Abel en Sef de festivals net zo hard domineren als ze twee zomers geleden deden. Er is een De La Soul album uit, waar extra ziel in zit. De luistertrips gaan alle kanten op. Simpelweg: er is veel mooie muziek uit, en nog veel meer mooie muziek op komst. 2026 is van start - en ik heb er zin in!

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Lotte Hurkens

Art directie

Jenny Bakker, jenny@platomania.nl

Hoofdredactie

Lotte Hurkens, redactie@platomania.nl

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman

Druk

Damen Drukkers

Medewerkers

Said Ait Abbou, Simon Arends, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Ron Bulters, Stan Coldewijn, Bart Coumans, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Herman Dijkstra, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Barend Florijn, Jay Frelink, Luc van Gaans, Cornelis Groot, Daan Hutting, Tim Jansen, Melle de Jong, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Tatum Luiten, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Stef Mul, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Frank Renooij, Linda Rettenwander, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Annabel Smeehuijzen, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Louk Vanderschuren, Menno Valk, Wim Velderman, Vera Verwoert, Cees Visser, Marcel van Vliet, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Thijs Walhof, Peter van der Wijst, Enno de Witt, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 424 ligt 10 februari 2026 in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

6 NO RISK DISC
IJSLAND 2

8 INTERVIEW
ABEL & SEF

12 INTERVIEW
FAISAL

18 GRAND CRU
DE LA SOUL

37 JORN'S KWARTEEUWTJE
THE STROKES

38 INTERVIEW
DE NACHTWACHT

44 DESERT ISLAND DISC
I-SEF U-SEF

45 VERGETEN MEESTERWERKEN
BOBBY DARIN

46 INTERVIEW
QUEEN'S PLEASURE

48 KRENTEN UIT DE POP
O.A. JANA HORN

49 DJ CORNER
MOODYMANN & PEACEFROG

50 GEZIEN
RADIOHEAD & JEFF BUCKLEY

51 HIPHOP HISTORY
WU-TANG CLAN

52 PUNK PRINCIPLE
ALAN VEGA

55 GESPOT
O.A. HEIDI CURTIS

58 INTERVIEW
ALTIN GÜN

60 ACHTER DE SCHERMEN
NATIONAAL KLIMAAT PLATFORM

62 FILMS
IN MEMORIAM: BÉLA TARR

63 BOEKEN
O.A. GOLDEN EARRING

Luistertrip: Yin Yin

"There is no Yang without Yin, and no Yin without Yang", zei filosoof Alan Watts. Maar wat nou als je geen Yang hebt en de Yin dan ook nog eens verdubbelt? Dan krijg je Yin Yin's nieuwste album Yatta! Balans kun je ook creëren door middel van disbalans, aldus de band zelf. Volgens Melle (Concerto) is dit album dé soundtrack voor dromerige avonturen die je meenemen naar mystieke werelden. Yin Yin stopt de 'trip' in 'luistertrip' met deze release!

Interview: IJSLAND & Faisal

Twee bijzondere interviews, beide in het teken van het nieuwe album IJSLAND 2. Daan sprak met Abel, Sef en Faisal, de producer achter de plaat. Twee jaar geleden sloopte dit drietal de festivals: Down the Rabbit Hole, Lowlands, ze gingen eraan. Sindsdien is er veel gebeurd - gevallen kabinetten, oorlogen en knotsgekke, zelfs misdadige wereldleiders. Het is dan ook geen verrassing dat IJSLAND 2 niet lang op zich liet wachten. Lees het interview, luister naar de verrassende nieuwe plaat en sluit je aan bij de beweging. Vaatdoek!!

60

23

Grand Cru: De La Soul

De jongens van De La Soul brengen een ode aan Dave Jolicoeur, die op 54-jarige leeftijd tragisch overleed. Met dit negende studio album 'Cabin in the Sky' hebben ze een introspectief, emotioneel eerbetoon afgeleverd met die onmiskenbare sympathieke De La Soul-vibe. Dat de groep ook zonder Dave nog altijd relevant is, wordt hier pijnlijk én geruststellend duidelijk. Cabin in the Sky bewijst het. Cheers to Dave..

18

8

Achter de Schermen: Nationaal Klimaat Platform

Festivals hebben meer relevantie dan simpelweg plezier: ze zijn een proeftuin voor innovatie! Met name op het gebied van verduurzaming zijn sommige festivals koplopers. Echter hebben festivals het zwaar en dreigen veel kleine festivals te verdwijnen. Nationaal Klimaat Platform heeft daarom een rapport opgesteld dat zij onlangs hebben gepresenteerd aan meerdere ministers. Daarin worden niet alleen de problemen geschetst, maar vooral ook mogelijke oplossingen aangedragen. Nu ligt de bal bij het (aanstaande) kabinet: de vraag is niet of festivals steun verdienen, maar hoe snel die steun wordt gerealiseerd.

IJSLAND 2
Abel & Sef
(Burning Fik)

LP, LP coloured, LP exclusive editon, CD

Dé festivalknaller van 2024, de stem van een generatie, een lawine aan maatschappijkritiek, een revolutie, een ode aan hoe politiek protest plezierig kan zijn. IJSLAND, de muzikale samenwerking tussen hiphopartiesten Sef en Abel (ook Hang Youth), was dit allemaal. Zeg nou eerlijk, jij weet toch ook wel hoeveel schorpioenen in de fles zitten? IJSLAND kan je onmogelijk gemist hebben. Sindsdien is er veel gebeurd: gevallen kabinetten, oorlogen, knotsgekke en misdadige regeringsleiders. Tuurlijk laat IJSLAND 2 dan niet lang op zich wachten. Net als de eerste keer sloten Sef en Abel zich een week op met superster-producer DJ Faisxl (wiens bijdrage aan het project nooit genegeerd mag worden) en beukten ze die plaat in elkaar. Het resultaat is scherper dan ooit. Koppen moeten rollen, zionisten moeten onder de guillotine. De krant? Die lezen we hier niet. We komen het systeem omverwerpen. De banken opblazen. Iedereen hypotheek zonder rente geven. Hete take na hete take droppen. Allemaal op knotsgekke elektronische producties met samples uit allerlei hoeken van het internet, onderbroken door o.a. wat oerhollandse gezelligheid en een hele mooie pianoballade over hoe het ergste nog moet komen. Maar don't get it twisted, hè: protest is hartstikke gezellig, uitgesproken zijn verbindt juist. Of zoals Sef op de allerlaatste line van het album zelf zegt: 'samen zijn is het hele punt van wat we hier praten.' Voor alle sukkels die zeggen dat IJSLAND polariseert. IJSLAND verbindt. Trek wat Margiela of Vivienne Westwood aan en sluit je aan bij de beweging. (Daan van Eck)

NO RISK DISC

Interview SEF EN ABEL

Dé festivalknaller van 2024, de stem van een generatie, een lawine aan maatschappijkritiek, een revolutie, een ode aan plezierig protest. IJSLAND, de muzikale samenwerking tussen hiphopartiesten Sef en Abel (ook Hang Youth), was dit allemaal. Zeg nou eerlijk, jij weet toch ook wel hoeveel schorpioenen in de fles zitten? En big surprise: anderhalf jaar later zijn de mannen terug met IJSLAND 2. Intensier, radicaler en gekker. Een bom van chaotische ideeën, tot stand gekomen in slechts één week tijd vanuit een... bubbelbad?! Sef en Abel vertellen er alles over, al kunnen ze niet garanderen dat het logisch klinkt.

(Door: Daan van Eck)

De revolutie moet swaggy zijn

'Ik had één goed voornemen voor dit nieuwe jaar, al vind ik goede voornemens vaak super wack', vertelt Abel van Gijlswijk (labelbaas van Burning Fik, zanger van Hang Youth en een derde van IJSLAND). 'Ik wil namelijk tien procent meer shredded worden dan Yous (Yousef Gnaoui aka Sef). Ik heb nog een lange weg te gaan, maar ik heb ook niet per se haast. Als ik er deze zomer maar goed uitzie wanneer we op een groot festival ons shirt uit-momentje gaan pakken. Dat moeten we doen, Yous!' Abel's ogen lichten op. 'Shirt uit, en dan daaronder een kankergrote ketting van Vivienne Westwood dragen. Of een Vivienne-gezichtstattoo. En dan niet het logo, maar gewoon haar gezicht over mijn gezicht getatoeëerd.'

Op welk punt in de setlist dat dan moet gebeuren, lijkt vrij duidelijk. Tijdens het liedje 'VIVIENNE', natuurlijk. Als de revolutie uitbreekt pullen Sef en Abel op in Margiela, schreeuwen ze daar op een manische beat van DJ Faisal. Het is namelijk belangrijk dat de revolutie swaggy is. Dat weten Sef en Abel maar al te goed.

Eind 2025 ontstond nog ophef nadat de vrouw van Zohran Mamdani, de nieuwe socialistische burgemeester van New York, naar zijn inauguratie kwam in Miistalarzen van zo'n 600 dollar. Dat rijmt niet met socialisme, vonden mensen die niet veel verder kunnen kijken dan hun neus lang is. 'Wij krijgen dat ook weleens te horen,' vertelt Sef. 'Antikapitalistische teksten, maar tegelijk ook rappen over dure merken als Margiela dragen, dat zou niet kunnen. Super dom. Linkse mensen mogen er per definitie niet goed uitzien. Moeten we anders kleren dragen gemaakt door kinderhanden, of door uitgebuide arbeiders? Dat is juist waar we tegen zijn.'

Abel voegt toe: 'IJSLAND zou onaantrekkelijk zijn als het niet swaggy was. Dan komt wat we zeggen niet van de grond. Je moet het sexy maken. Weet je waarom nazi's zo lit waren? Omdat ze kankergoed gestyled waren.' 'Weet je,' zegt Sef, 'een volledig mensbeeld houdt ook rekening met de esthetische kant van het leven. Ik denk dat heel veel linkse bewegingen dat een beetje links hebben laten liggen, pun intended,' lacht hij. 'Mamdani is toch ook de eerste catchy linkse politicus in een lange tijd? Ik denk dat het feit dat zijn vrouw die schoenen droeg veel mensen liet zien dat ze net als hen ook van leuke dingen houdt, en zich tegelijk actief inzet om de wereld te verbeteren.'

IJSLAND is een gevoel

IJSLAND is niet alleen swaggy, maar vooral ook plezierig. Al die absurde en joviale productiekeuzes, sarcastische liedjes over de gewone Nederlander, oneliners en observaties die alleen van Sef en Abel kunnen komen, elektronische touches die je nooit eerder hebt gehoord. Het kan alleen tot stand komen zoals het tot stand is gekomen: drie goede vrienden die elkaar op muzikaal en persoonlijk vlak perfect begrijpen voor één week opgesloten in een vakantiehuisje. 'We arriveren met een paar ideeën, maar die zijn op dag 1 al geschrapt', zegt Abel. 'Er komt zoveel in ons hoofd voorbij. We pushen elkaar tot het extreme. Bij elk idee zeggen we: kan dit niet nog absurder? Vervolgens opent Faisal ineens zijn mapje met 500 terabyte aan Hongaarse violen. Fuck it, die voegen we ook nog toe. Iedere keer als ik de plaat luister, moet ik 'm daarna twee weken wegleggen. Er gebeurt gewoon too fucking much, man.'

Bij welke track ze het meeste lol hadden? Geen idee meer, eigenlijk bij allemaal. 'Luister, we hebben de helft van die plaat in een bubbelbad gemaakt, man. Buiten opgenomen, in een natte zwembroek, dat je nog net die microfoon vast kon houden zonder geëlektrocuteerd te worden,' zegt Abel lachend. Sef

zou dit het liefst de rest van zijn leven doen: 'Als iemand me nu zou zeggen dat ik fulltime IJSLAND albums kon maken en that's it, vijf dagen per week van negen tot vijf, dan zou ik zeggen: sign me up! Zonder twijfel.'

En dat is ook waar IJSLAND uiteindelijk om draait. Sure, het is maatschappijkritisch en uitgesproken, maar de mannen duiken niet de studio in met dat als einddoel. Simpelweg omdat ze er zin in hebben. 'We maken een plaat omdat die plaat in ons zit,' vertelt Sef. 'Tuurlijk praten we over maatschappelijke dingen en zeggen we waar we voor of tegen zijn, maar dat zit gewoon in ons. Soms voelt het alsof een plaat pas legitiem is als het 'maatschappijkritisch' is, maar daarmee reduceer je een kunstvoorwerp tot iets wat nuttig moet zijn, een soort gebruiksobject. IJSLAND is niet protest, het is veel meer dan dat. IJSLAND vangt een gevoel. Het vangt de vriendschap tussen ons drie. Het vangt wie wij zijn.'

Het einde van de wereld

Ja, en Sef en Abel zijn nou eenmaal geëngageerd. Abel als zanger van punkband Hang Youth, Sef liet het al zien op zijn prijswinnende albums *Ik Zou Voor Veel Kunnen Sterven Maar Niet Voor Een Vlag* en *lieve monsters*. Samen halen ze het beste in elkaar naar boven: het grappigste, meest kritische en radicaalste. Alleen al op IJSLAND 2 moeten koppen rollen en zionisten onder de guillotine. De krant? Die lezen ze niet. Ze komen het systeem omverwerpen. De banken opblazen. Iedereen een hypotheek zonder rente geven. Hete take na hete take droppen.

Eigenlijk weet je al dat je te maken hebt met IJSLAND als je tracks getiteld 'BIN LADEN' en 'ROLLEN MET DIE KOP' op de tracklist ziet staan, maar minstens zo opvallend is de track 'HET ERGSTE MOET NOG KOMEN', een rustige pianoballade die ook fungeert als welkome pauze tussen al het muzikale geweld. 'Het

ergste moet nog komen / op een dag ontploft de zon, de ruimte en de tijd', zingt Sef. Niet bepaald een rooskleurig vooruitzicht, maar ergens ook rustgevend, vindt hij zelf. En het zet dingen in perspectief. 'Jij stoot je teen, Trump valt

Venezuela binnen, dagelijks worden kinderen in Gaza gebombardeerd, en aan het einde van de rit ontploft de zon, de ruimte en de tijd. Het wordt steeds erger, maar wanneer beginnen we er wat van te vinden? Pas als de wereld vergaat?,' vraagt Abel zich af.

'IJSLAND wordt dus steeds lijper, omdat het letterlijk nodig is,' zegt Abel. 'Eind jaren negentig dachten we dat alles goed was, dat de geschiedenis voorbij was en we in een sprookje leefden. En toen kwam 9/11. Die aanslag was nodig om ons te laten inzien dat wij het misschien super chill hadden, maar dat de prijs daarvan aan de andere kant van de wereld werd betaald. Dat was niet tot ons doorgedrongen als er niet letterlijk twee vliegtuigen de Twin Towers waren binnengevlogen. Soms is iets heel extreems het enige wat tot verandering kan leiden. Nu zeg ik niet dat wij zo extreem zijn, maar we schilderen wel met een brede kwast. Ik denk dat het belangrijk is dat we soms ongenueanceerd zijn.'

*Your music
floating on air at
the speed of light*

hifivestudio.nl
officieel Bergmann/DS Audio dealer

interview

Faisal

Bij IJSLAND denk je snel aan Sef en Abel. Logisch, die twee drukken vrij expliciet een ijskoude stempel op het project. Net zo grenzeloos als hun teksten zijn echter de producties van IJSLAND, die allemaal uit de koker komen van één meesterbrein: Faisal Chatar alias DJ Faisal. De lachende Antwerpenaar met het motto 'more is more' is voor IJSLAND wat George Martin was voor The Beatles. Hij schuift daarom aan in een Zoom-call om te vertellen over hoe hij met IJSLAND iedere keer zijn grenzen weer een beetje opschuift, en hoe het project zijn kijk op muziek compleet heeft veranderd.

(Door: Daan van Eck)

Leven in IJSLAND

Opvallend genoeg werd IJSLAND 2 opgenomen in de warme zomer, ergens in september, vertelt een altijd lachende Faisal. Hij neemt uitgebreid de tijd om te vertellen, terwijl hij eigenlijk net met Sef en Abel een videoclip aan het opnemen is, ergens op een godvergeten plek in het noorden van Nederland.

Terug naar september. Net als bij het eerste album sloten Sef, Abel en Faisal zichzelf op in een vakantiehuisje. Ze aten samen, sliepen in dezelfde ruimte, ze lééfdén IJSLAND. 'We wonen echt even samen in IJSLAND, om het zo maar te zeggen', vertelt Faisal. 'Je blijft continu in de sfeer zitten. Whatever in de lucht hangt tijdens het maken van een plaat, het blijft daar hangen. Je ontbijt daar de volgende ochtend in, weet je wel. Het wordt gewoon onderdeel van je denkwijze.'

De eerste keer wist Faisal totaal niet wat hij moest verwachten. Hij had eerder samengewerkt met Sef voor zijn prijswinnende plaat *Ik Zou Voor Veel Kunnen Sterven Maar Niet Voor Een Vlag*, maar nooit met Abel. Ineens belandden ze in een vakantiehuisje om IJSLAND 1 op te nemen. 'Ondertussen kan ik heel IJSLAND-esque denken', zegt hij lachend. 'Ik bracht dit keer een mapje mee in Ableton met allerlei gekke sounds die ik had gevonden. Maar eigenlijk kan je je niet voorbereiden op het maken van een album als IJSLAND 2.'

Het is namelijk als geen enkel ander project, vertelt hij: 'Ik ben nooit zo gestimuleerd. Het is echt alle remmen los. Doe iets gek. Pak de raarste snare die je kan vinden.' Het enthousiasme van Faisal groeit zichtbaar terwijl hij vertelt. 'Het is daardoor een hele extreme plaat, zowel qua sound als qua tekst hebben we de limieten echt wel opgezocht. Ik weet nog dat we moesten lachen op een gegeven moment, omdat het een soort opera begon te worden. Toch weer een extra laag, een halve minuut aan weird shit erbij. Geen enkel nummer eindigde hoe een nummer hoort te eindigen.'

Drie mensen, één brein

Faisal is niet alleen producer van IJSLAND, maar ook de helft van hiphopduo Glintsal. Hij heeft een eigen hiphopshow op Studio Brussel, en is bovenal een DJ die het liefst zo grenzeloos mogelijk draait, langs alle uithoeken van de dansvloer. Ondanks al deze ervaring heeft werken met Sef en Abel zijn kijk op muziek maken compleet veranderd: 'Hiervoor was ik veiliger, alles moest clean. Dat kan ik als artiest nu helemaal loslaten. Hoor je vogels op de achtergrond omdat Yous en Abel de vocals opnemen vanuit een bubbelbad? Geen probleem. Het vangt juist wat je wil vangen, namelijk de sfeer tijdens het opnameproces. Ik heb geleerd om me volledig over te geven aan mijn creativiteit en om minder analytisch te zijn.'

Ook de manier van werken was uniek voor Faisal. Hij vindt het moeilijk uit te leggen, maar doet toch een poging: 'De beat is soms ook een verhaal aan het vertellen. Het is niet de som van delen, het is gelijk een geheel. Er ligt geen beat klaar om over te rappen, zoals je traditioneel vaak ziet. Meestal zegt iemand een woord, en dan haak ik daar op aan en begin ik een beat in elkaar te knutselen. Ondertussen schrijven Sef en Abel wat teksten, en vervolgens ligt er somehow een liedje klaar, waarbij alles op elkaar aansluit.'

Precies deze chemie tussen de drie artiesten is wat IJSLAND 2 uiteindelijk zo speciaal maakt. 'Het hele ding is: we hoeven niet eens met elkaar te praten. Op een of andere manier komt de plaat gewoon tot stand, en is het precies wat we alle drie willen maken. Het is in your face, en tegelijk subtiel. Het is niet altijd hiphop, het is niet altijd clean. Het is vooral chaotisch en all over the place, maar dat zijn wij zelf ook. We zijn unhinged, we zijn op IJSLAND compleet onszelf. Tja, en het is een product van ons gezamenlijke brein, dus tuurlijk klinkt het daardoor vaak onlogisch.'

BAD BUNNY
Debí Tirar Más Fotos
(Rimas Entertainment)
LP

De meest wereldwijd gestreamde artiest krijgt een jaar nadat Debí Tirar Más Fotos ('Ik had meer foto's moeten maken') online verscheen een fysieke uitgave op dubbelelpee en daar zijn we hier bij Mania blij mee omdat het écht een meesterlijk goed album is. Gewaagd, gevarieerd, politiek uitgesproken, verbindend (van jong naar oud maar ook de hand uitreikend naar vele groeperingen en muziekculturen), vernieuwend en ook nog eens superFris. En hoe leuk, ook nog eens uit de wereldse, global, hoek. Benito (Martinez Ocasio) implementeert het verleden in zijn muziek. Openingstrack 'NEUVAYo!' start met een sample van de legendarische Andy Montañez's 'Un verano en Nueva York' ('75). De Puerto Ricaanse diaspora van New York wordt erin benadrukt en gevierd, met een springerige beat die schatplichtig is aan het kloppende baselines van de Dominicaanse dembow (mix van dancehall en reggaeton als eerste gecreëerd door Shabba Ranks). Bunny heeft voor deze fysieke uitgave de uitvoering van het nummer aangepast en naar de actuele situatie gezet en de huidige president van de V.S. in z'n hemd zet met; "this country is nothing without the immigrants. I made a mistake". Gedurfd en fenomenaal en dan heb je mij bij de lurven. Dat wordt nog wat straks als hij de pauze act bij de Super Bowl gaat verzorgen! En zo gaat het gehele album door; in een geweldige mix van stijlen, kleuren en scherpe rake teksten maakt Bunny er een waar luister en danspasant album van. Het is zeker ook een ode aan de Puerto Ricaanse cultuur, waarin traditionele genres als salsa en bomba, plena en meer samensmelten met moderne reggaeton en housy beats waarbij hij muzikaal ten strijde trekt tegen 't wanbestuur op zijn geliefde eiland, de dreigende gentrificatie en, daar-is-ie-weer, het Amerikaans neokolonialisme. Ha'k totaal niet verwacht maar 'n kekke plaat. (Paul Maas)

ALTER BRIDGE

Alter Bridge
(Virgin / Integral)

Een gelijknamig album uitbrengt, kan dat verschillende betekenissen hebben. Soms is het zo iets als een nieuwe route in de muziek, soms juist als een voor zichzelf sprekend

monument en soms vanuit een gebrek aan creativiteit. In dit geval is het een duidelijk monument van wat Alter Bridge is, na meer dan 20 jaar bestaan. Dit album is alles wat Alter Bridge is en heeft voortgebracht, de album hoes is daarom ook minimalistisch: de muziek spreekt voor zichzelf. Opgenomen in de studio van wijlen Eddie van Halen, heeft de band een prachtig en sterk album opgeleverd. 'Chunky' riffs, prachtige solo's van zowel Myles Kennedy als Mark Tremonti, een muur van geluid en ongelooflijke vocale prestaties. Ik kan de hele dag luisteren naar de stem van Myles en ook met dit werk laat hij zien wat hij kan. Ook Mark zingt een paar coupletten, die er fenomenaal uit zijn gekomen. Ik vind het echt een van hun beste albums tot nu toe (Willem Sloet)

A\$AP TROCKY

Don't Be Dumb
(A\$AP Worldwide)

A\$AP Rocky zei zijn optreden als headliner van Lowlands vorig jaar af, maar als goedmakertje verschijnt in het begin van het volgende jaar

zijn nieuwe album. Nou ja, goedmakertje... Na acht jaar sinds zijn vorige album mocht het ook wel. Hij doet z'n naam in ieder geval geen eer aan, tenzij de \$ voor \$low staat. De rapper uit New York heeft natuurlijk ook een druk leven, met zijn uitstapjes als o.a. acteur, fashion designer en model. Dus dat Don't Be Dumb pas in 2026 verschijnt is wel te verklaren. Extra fijn is het als zo'n album het wachten waard blijkt. Gelukkig is Don't Be Dumb een fantastische comeback. Lekker eclectisch, alsof Rocky al zijn ideeën van de afgelopen acht jaar op een hoopje heeft gegooid. Van kenmerkende trap-bangers tot indierock-achtige gitaarproducties, af en toe zelfs een jazzy uitstapje: A\$AP Rocky barst na al die jaren nog steeds van ambitie en charisma. (Daan van Eck)

ÁSGEIR

Julia
Ásgeir is een intrigerende muzikant. Hij is zó eigen, hij is zó authentiek dat hij haast wel uit IJsland móet komen.

Bijzonder aan zijn nieuwe album is dat hij zelf alle teksten heeft geschreven. De muzikale inkleuring is die van een eigenzinnige singer-songwriter, die op "Julia" graag andere invloeden strijkers -met name cello-, pedal steel en keyboards toelaat. Zijn falsetto-achtige stem is misschien even wennen, maar wordt gelukkig niet over-the-top ingezet. Maar bovenal is "Julia" een sfeervol album dat het niet moeilijk maakt de fraaie IJslandse verten erbij te zien. (Fons Delemarre)

BABY CONDOR

Baby Condor
(Coast to Coast / VSN)

De Deventer broers Nolle en Beinte Groen zijn verzot op de schat van songs, verwant aan The Great American Songbook. Tunes, die op hun beurt ook grootheden als Paul McCartney, Brian Wilson,

Paul Simon en Harry Nilsson zouden inspireren. Met hun band Baby Condor namen ze in hun eigen Mermaid Studio een rijk georkestreerde ep op vol eigen songs, harmonieuze samenzang, en percussie in een analoge klankopwekking. Zes songs vol jaren '70 invloeden zijn het resultaat. Geniet van Seventeen vol fraaie harmonieën en zang, die lijkt te refereren naar die van James Taylor. In Dreaming of the Day lijken we zowaar Gilbert O'Sullivan als Marvin Gaye tegen te komen. En Silver Stereo toont ons zang en arrangementen, die duidelijk de invloed van Stevie Wonder weergeven: heerlijk swingen. Zo is het debuut album een fijne kennismaking met Baby Condor: nostalgie in een hedendaags jasje! (Kooos Schulte)

TYLER BALLGAME

For the First Time, Again
Tyler Ballgame debuteert For the First Time Again is een krachtige mix van classic rock en Americana. De veelzijdige tenor

geeft diepgang aan de twaalf zorgvuldig gecomponeerde nummers op deze analoge plaat. In Got a New Car vertaalt hij een spiritueel ontwaken naar een aanstekelijke melodie. Met de rocker A Matter of Taste laat Ballgame een rauwere kant van zijn stem horen. Het resultaat is een authentiek en hoopvol album voor liefhebbers van hoogwaardig muzikaal vakmanschap en zeer eerlijke teksten. Prima debuut. (Alexander Gout)

MADISON BEER

Locket
(Sony)

Madison Beer trok als jonge tiener de aandacht van niemand minder dan Justin Bieber met haar versie van At Last van Etta James. Het was de start van een carrière die

steeds meer glans krijgt. De bekroning moet komen met haar derde album Locket. De nog altijd jonge Amerikaanse zangeres verkoopt inmiddels de Ziggo Dome in een paar uur tijd vrijwel uit en met Locket zal ze een nog breder publiek gaan aanspreken. Met Locket heeft Madison Beer een fris popalbum gemaakt met voor elk wat wils. Ze kan uit de voeten met lekker lome R&B en met pure pop, maar ook synthpop is bij haar in goede handen. Een aantal gelouterde producers heeft gezorgd voor een aansprekend geluid, maar Madison Beer is ook een prima zangeres met een lekker soulvol geluid. Het is behoorlijk druk in het land van de grote popzangeressen van het moment, maar Madison Beer verdient met het goed gemaakte Locket zeker een plekje in de spotlights. (Erwin Zijleman)

BIG BIG TRAIN

Woodcut

(Sony)

Het in 1990 opgerichte collectief Big Big Train behoort inmiddels tot de Champions League van de symforock.

Woodcut is dan ook al hun 16e studioalbum met dit keer een

grote artistieke vinger in de pap van Alberto Bravin, die op het vorige album 'The Likes Of Us' zijn visitekaartje mocht afgeven als opvolger van de overleden zanger David Longdon en nu zelfs als producer opdraaft. Voor dit nieuwe werkstuk hebben ze er zich niet met een jantje-van-leiden afgemaakt: op de cd maar liefst zestien songs met een totale speelduur van meer dan een uur. Grofweg beschouwd biedt Big Big Train een combinatie van opwindende, lekker complexe progrocksongs zoals The Artist, Albion Press en Dead Point waarin de band musicert op de toppen van hun kunnen. Daarnaast zijn er prachtig gezongen, melodieuze tracks als The Sharpest Blade, Arcadia, Chimaera, Light Without Heat, Counting Stars en Last Stand en wat minder tot de verbeelding sprekende instrumentale stukken zoals Cut And Run en Hawthorne White. De rechtgeaarde progrocker weet wat hem of haar te doen staat. (Joop van Rossem)

BLACK SEA DAHU

Pet

Met haar intrigerende stem drukt singer-songwriter Janine Cathrein een grote stempel op het volle en organische

geluid van Black Sea Dahu. De band is een beetje een familieaangelegenheid, met zus Vera op bas en broer Simon die meezingt. Het overlijden van hun vader speelde een duidelijke rol bij het creëren van dit derde album, waarvoor de opnamen plaatsvonden in de lente en herfst van 2024 in een huis in de bergen van thuisland Zwitserland. De folky indie-pop, van de inpalmende opener Ants on the Wall tot de stemmige samenzang van Not a Man, Not A Woman, vormt een dromerig maar levendig overtuigend Everything. (Corné Ooijman)

JEFF BUCKLEY

Live at Sin-é

(Sony)

De Sin-é was een klein New York's "koffientje" waar grootheden als Sinéad O'Connor en Shane MacGowan intieme optredens gegeven hebben. Ook de veel te

vroeg overleden muzikicoon Jeff Buckley heeft er solo opgetreden in de periode vlak voordat het album

MESS AROUND to the MOKUM SOUND!

FERAL (US/SP)
"Fierce Electro Punk"

STOMP ON THIS!

ITCHES (BE)
"Fuzz-soaked 60's garage"

THE COVIDS
"Reckless 1977 Punk"

WAP SHOO WAP RECORDS

FUCK FUCK FUCK
"Destructo-Rock 'n Roll"

WAP SHOO WAP RECORDS.COM

Grace (1993) de wereld veroverde. Live at the Sin-é is een compilatie van verschillende avonden waarbij Jeff Buckley gewapend met louter een gitaar de sterren van de hemel speelt en zingt. Met eigen werk (ruwe versies van de nummers die we nu van Grace kennen) en covers van o.a. Led Zeppelin (Night Flight) en Strange Fruit (Billie Holiday) zal het publiek omver geblazen zijn door de rauwe emotie, de loepzuivere zang en de virtuoze gitaarpartijen. De monologen tussen de nummers en de achtergrondgeluiden van het publiek dragen bij aan de live beleving. Alsof je er zelf bij bent! (Said Ait Abbou)

CAVETOWN Running With Scissors (Virgin)

Cavetown is een project van Robin Skinner, een Engelse singer-songwriter, platenproducer en YouTuber. Ik moet eerlijk bekennen dat ik nog nooit van deze

man gehoord had. En dat terwijl hij momenteel de halve wereld rond toert (helaas niet in Nederland), een grote fanbase heeft, en miljoenen luisteraars op streamingdiensten. Maar dat is ook meteen het leuke van recensies schrijven: je leert allerlei nieuwe muziek kennen. En Cavetown, die al muziek uitbrengt sinds 2012 is wat mij betreft een blijvertje. Zijn muziek kenmerkt zich door grote uithalen, maar zijn openingsnummer Skip is een klein liedje. Dat is even wennen en zette mij op het verkeerde been, want de rest van het album is veel steviger en kan mij meer bekoren. Het is jammer dat het album al na iets meer dan een half uur is afgelopen maar het doet mij gelijk verlangen naar meer. Luister er maar eens naar. Met de koptelefoon op je oren is zelfs een lange fietstocht een eitje. En nou maar hopen dat Cavetown ons landje nog eens aan gaat doen. (Jurriën van Rheede)

THE CRIBS Selling a Vibe

Wat The Cribs rond 2008 één van de leukste nieuwe Engelse gitaarbands maakte? Hun pakkende melodien en tomeloze energie. De drie broers Jarman schrijven ze nog altijd, die stekelige openhartige liefdesliedjes. Maar buiten het fijn jengelende Never The Same en de weemoedige powerpop van Summer Seizures is de flair er twintig jaar later wel een beetje af - op kant B kakt het album wat in. Toch is Selling A Vibe een prima instaplaat voor nieuwe luisteraars, die dan na kant A naar vroeger werk kunnen grijpen. (Max Majorana)

ROXY DEKKER Mama I Made It (Warner)

Roxy is niet weg te slaan uit de charts, toplijsten en media. Wat begon met een single Anne-Fleur Vakantie is uitgebloeid tot een heus fenomeen. De nummers die daarna volgden

bewezen dat er geen stijl is die Roxy niet de baas kan maken en dat ze nog veel meer in petto heeft. Met samenwerkingen van artiesten zoals Ronnie Flex en Russo blijven de nummers geweldig materiaal, en is er geen seconde te veel op debuutalbum Mama I Made It. Zo blijkt maar weer: humor en zelfspot zijn cruciaal om door te breken. Velen kunnen wat moois presenteren, maar er moet wat meer inhoud zijn om de Nederlandse luisteraars te boeien, en dat doet Roxy perfect. Naast de bekende hits op de plaat staan er ook mooie ballads tussen die zorgen voor wat ademruimte tussen de energieke bangers. Ga heerlijk los met Sugar Daddy en Satisfyer op deze prachtige roze vinyl. (Laurens Elderman)

DJO The Crux Deluxe (Sony / AWAL Recordings)

Djo wist afgelopen jaar, haast uit een niks, een naam voor zichzelf te maken. Express koos Joe Keery ervoor om zijn acteerwerk en muzikale carrière van elkaar te scheiden

en wat blijkt; In beide weet hij op een hoog niveau te presteren. The Crux was al onvermijdelijk. Met zijn catchy hooks, prachtig gitaarwerk en unieke productie, met soms ietwat psychedelisch elementen, weet Djo een compleet eigen draai te geven aan het indie rock genre. Een deluxe editie voelt haast als een enorm understatement. Djo voegt eigenlijk een compleet nieuw album toe aan zijn discografie. Geen enkel nummer doet onder voor de track op de standaard editie en vormen samen een verrijking voor een al fantastische plaat. Dit is een absolute 'must listen'. Voor eenieder die deze ontzettende aanrader nog niet in zijn collectie heeft staan zou ik dan ook willen meegeven om vooral de deluxe te overwegen, want zeg eens eerlijk: wie kan er nu eigenlijk genoeg krijgen van kwaliteit? (Ruben de Melker)

DJ PREMIER & RANSOM The Reinvention

Afgelopen jaar leverde DJ Premier een album af met Nas, liet hij Roc Marciano uitblinken op 'The Coldest Profession' en nu heeft hij samen met Ransom, een nieuwe ster aan het HipHop firmament, een mini-album uitgebracht. De producties zijn een beetje donkerder dan we van Primo gewend zijn, maar dat past heel goed bij de onderkoelde flow van Ransom. De track 'Chaos is my Ladder' is hierin kenmerkend. Geen skiptracks op deze plaat, maar dat is niet zo gek, want na een kleine 18 minuten is het ook alweer afgelopen. (Dirk Monsma)

GRAND CRU

DE LA SOUL

Cabin in the Sky

(Mass Appeal Records)

LP yellow, LP light blue, LP exclusive, CD

De wereld van de mannen van De La Soul stort drie jaar geleden volledig in als Dave Jolicoeur komt te overlijden, slechts 54 jaar oud... Een periode van rouw volgt, waarin de overgebleven mannen Posdnuos en Mase wel gewoon blijven touren. En de mannen zijn live écht ongekend goed! Paradiso schudt nog na van hun optreden in oktober 2024... Alles om de herinnering aan die innemende, geniale MC en tekstschrijver levend te houden. Met dit negende studio album 'Cabin in the Sky' hebben ze een introspectief, emotioneel en tegelijkertijd dope eerbetoon afgeleverd met die onmiskenbare sympathieke De La Soul-vibe. Het Titelnummer 'Cabin in the Sky' is hier een lichtend voorbeeld van, net als het vrolijke 'Don't Push Me'. Gelukkig horen we Dave ook vaak voorbijkomen op de plaat. Ja, tekstueel voelt het hier en daar best zwaar en kippenvel-momenten zijn er in overvloed (check het prachtige 'Palm of his Hands' met Bilal), maar bovenal spat de De La-chemie er aan alle kanten vanaf. 'The Package' bijvoorbeeld met Pete Rock on the boards, wat een track! Gastoptredens zijn er van Black Thought (op het soulvolle door DJ Premier geproduceerde 'En Eff'), Killer Mike, Common, Nas en Q-Tip. Zij maken het feestje, want dat is 'Cabin in the Sky' wel degelijk, compleet. Dit album is een viering van HipHop en bovenal een viering van de legacy die Dave Jolicoeur heeft nagelaten. Het is geruststellend dat De La Soul ook zonder Dave nog heel relevant is, dat heeft 'Cabin...' wel bewezen. Cheers to Dave! (Dirk Monsma)

DON MELODY CLUB 👍 **Klassiek Gedonder** (Excelsior)

In 2021 bracht Donald "Donny" Madjid het album Pure Donzin uit onder het Bongo Joe-label. Met Pure Donzin kreeg hij al een niche fanbase; het album werd een instant cult-klassieker.

Het album klonk ergens tussen Ramses Shaffy en Doe Maar in, met een sausje van De Ambassade eroverheen. Het album bevat dan ook een cover van Ramses Shaffy's Laat Me. Op zijn nieuwste album gooit Donald het tempo iets omhoog. Als bandlid van Mauskovic Dance Band sijpelt die dansbare energie duidelijk door in het nieuwe materiaal. Het resultaat is een mix van Neder-groovepop met invloeden uit de jaren '80-wave, voortgestuwd door de herkenbare punch van een Roland TR-808. Donny's karakteristieke stemgeluid en eigenzinnige zangstijl blijven daarbij volledig intact. Het album bevat bovendien twee Love Slick-medleys: eigenzinnige mini-medleys over liefde, verlangen en liefdesverdriet. Opgenomen in een rustig appartement aan zee in Zandvoort, krijgt de sound de bijnaam Zandvoort Nedersoul. Maar Don laat met dit album vooral zien dat je vanuit rust ook chaos kunt maken. (Lotte Hurkens)

FABIANO DO NASCIMENTO **Cavejaz**

Fabiano Do Nascimento levert opnieuw een veelzijdig album af. Tegenwoordig resideert de gitarist zowel in L.A., als in Japan en nam dit album in drie sessies op. Tijdens de eerste sessie Brazilië werkte hij samen in de studio met Jennifer Souza en Paulo Santos, terwijl het tweede deel live werd opgenomen in Tokyo met de Japanse muzikant U-zhaan. Het laatste deel nam hij solo op in Japan. Cavejaz is in zijn heldere eenvoud mooi gelaagd en de instrumenten en de zang spreken voor zichzelf zonder elkaar uit het oog te verliezen. Een hypnotiserend album met een knisperende helderheid. (Vera Verwoert)

FKJ & YUSSEF DAYES **Live From the Greenhouse**

Live From The Greenhouse is de organische samensmelting van twee moderne genieën: de franse multi-instrumentalist FKJ en de engelse ritme-meester Yussef Dayes. In een kas nabij Londen ontstaat een spontane livesessie, waarin muziek groeit zoals planten in de zon. De tracks combineren ritmische, stuwende drums met zachte piano en toetsen, aangevuld met lagen van synths, saxofoon en gitaar die een hypnotiserende sfeer creëren. Het is instrumentaal, maar spreekt voor zich: meeslepend, verdwaaibaar en warm. De sessie voelt alsof hij uren kan doorgaan, een ode aan organische creativiteit en samenspel. (Simon Arends)

LUISTERTRIP

LILY ALLEN **West End Girl** (BMG)

Een echte verrassing eind 2025: Lily Allen kondigde na 7 jaar een nieuw album aan. En niet zomaar, het verscheen binnen een week op streamingdiensten en is nu eindelijk op de planken. Dat zouden meerdere artiesten en labels moeten doen (we weten dat jullie meeleezen), zeker vanwege timing, vlak voor 'die ene' serie. Deze storytelling voorstelling neemt je mee door het stukgelopen huwelijk van Lily en een ander persoon. We horen over de confrontatie met Madeline (de ander), de scene of the crime (Pussy Palace), dating apps anno nu (Dallas Major) en eindelijk een mooie afsluiting. Dit is Lily op haar best, de uitblinkende woordentovenaar in samenwerking met prachtige tonen die het geheel nog groter maken. Lily's stem is zo helder als kristal en de enkele optredens voorafgaand doen watertanden naar de aangekondigde uitverkochte tour. Het is te hopen dat er nog een rondje Europa in zit, wellicht bij een festival. na vele luisterbeurten springen sommige tracks er toch moeiteloos uit in menig playlist: Beg for Me is een geweldig herkenbaar pareltje. Begin 2026 is dit de must-have van het moment: CD, zwart vinyl en een exclusieve crystal clear versie. Laat die awards maar binnenstromen. (Laurens Elderman)

GEOLOGIST
Can I Get a Pack of Camel
Lights?
(Drag City)

Het is knap hoe Geologist op Can I Get A Pack Of Camel Lights een wereld bouwt die herkenbaar én vervreemdend is. Dit project, voortgekomen

uit een livesessie, vangt een rauwe energie die je zelden hoort in gepolijste studio-opnames. In Oracle Road legt een meditatieve synth-puls de basis voor een mistig landschap dat langzaam om je heen groeit. Het is een prachtig voorbeeld van hoe Brian Weitz rust uit een machine kan wringen door modulaire synths naadloos te verweven. Daartegenover staat de hectiek van Pumpkin Festival, een energieke rush vol glinsterende sequenties en heldere tonen die over elkaar heen buitelen als een op hol geslagen klokkenspel. Waar het ene nummer vraagt om introspectie, dwingt het andere je tot kinetische alertheid. Deze tracks laten zien hoe breed zijn palet is: van diepe verstillings naar gecontroleerde chaos. Het album is weerbarstig, maar juist die menselijke eerlijkheid maakt deze sonische trip absoluut de moeite waard voor elke avontuurlijke luisteraar die van experimenten houdt. (Alexander Gout)

MOMOKO GILL
MOMOKO
(Strut Records)

Het debuutalbum Momoko van Momoko Gill is een fascinerende luisterervaring die de grens tussen jazz en avant-gardistische elektronica opzoekt. Als begenadigd

drumster laat Gill zien dat ze ook solo een volkomen eigen geluid bezit waarin kwetsbaarheid centraal staat. De muziek voelt organisch en dromerig aan terwijl haar stem als een extra instrument door de gelaagde producties zweeft. Nummers zoals No Others en Heavy zijn daar goede voorbeelden van omdat ze minimalistisch blijven zonder hun emotionele lading te verliezen. Hoewel de sfeer prachtig is blijkt de plaat bij vlagen zo introvert dat de luisteraar bijna wordt buitengesloten. In Shadowboxing verliest de muziek zich soms in abstractie waardoor men kan snakken naar een melodische hook of houvast. Toch is juist die eigenzinnigheid de kracht van het album want het getuigt van lef om zo'n ongepolijst portret te schetsen met als hoogtepunt het indrukwekkende When Palestine Is Free. Deze plaat belooft de aandachtige luisteraar met een unieke sfeer die nagalmt tot de laatste noot van Ineffably is weggeebd. (Alexander Gout)

THE OFFICIAL
MAN ON THE RUN
SOUNDTRACK

INCLUDING 3 PREVIOUSLY
UNRELEASED RECORDINGS

AVAILABLE ON LP AND CD

RELEASE: FEBRUARY 27

HARDE LIEFDE 👍 **Over de Rand** (Concerto Records)

Ewoud Kieft (1977) is schrijver, historicus, muzikant en een oud-werknemer van platenzaak Concerto. Hij schreef ook een boek over zijn avonturen bij Concerto. Nu brengt

hij zijn nieuwste album *Over de Rand* uit met band Harde Liefde onder het Concerto Records label. Dit Nederlandse (folk)rock album is prachtig gelaagd, mooi gecomponeerd, en de schrijversachtergrond van Kieft is niet ver te zoeken. Nummers gaan over tweede kansen, kapot gaan en de scherven weer bij elkaar rapen. Hoewel *Over De Rand* gelooft dat dingen kunnen worden gerepareerd, pretendeert het niet dat alles hetzelfde zal blijven. Zoals bij kintsugi, de Japanse traditie waarbij scherven met goud worden gelijmd: de breuken blijven zichtbaar, maar er ontstaat opnieuw samenhang. Geruststellend, maar toch emotioneel. Hard en zacht tegelijkertijd. Rond de release zal Harde Liefde een reeks optredens geven waarbij muziek en literatuur allebei in verwoven zijn; Nederlandse muziek, verhalen en poëzie. (Lotte Hurkens)

DANNY L. HARLE 👍 **Cerulean** (Beggars)

Misschien zegt de naam Danny L. Harle je niet gelijk wat, maar grote kans dat je weleens iets van deze Britse producer hebt gehoord. De medeoprichter van PC Music produceerde

namelijk niet alleen liedjes van o.a. Lil Uzi Vert en Dua Lipa, maar ook de laatste twee albums van indiepop-superster Caroline Polachek. Nu is het tijd voor wat solowerk. Nou ja, solo. Op zijn tweede album (al moet je zijn debuutalbum HARLECORE volgens hemzelf niet meetellen) verzamelt hij de indiepop-avengers. Zijn kleurrijke over the top euro-trance en houseproducties worden namelijk gecompleteerd door artiesten als Caroline Polachek, Dua Lipa, Clairo, PinkPantheress en Oklou. Zo zal elke popliefhebber dit album kunnen waarderen, al heeft het een heerlijk experimenteel randje. Zo is 'Cerulean' bedoeld als een reis door buitenaardse sonische landschappen. Harle noemt het de belichaming van zijn zoektocht naar melancholische euforie, geïnspireerd door de film *Stalker* van Andrei Tarkovsky. Tja, je moet het gewoon horen, dan begin je het steeds beter te begrijpen. (Daan van Eck)

HEILUNG **LIFA** *lotungard*

Wanneer men naar een liveoptreden van Heilung gaat, dan komen ze niet binnen bij een huis, tuin en keuken concert. Met

een combinatie van moderne geluidstechniek; pre-christelijke instrumenten zoals trommels gemaakt van dierenhuiden en ratels gemaakt van menselijke botten;

LUISTERTRIP

ALTIN GÜN **Garip** (Glitterbeat)

Altın Gün, wat Gouden Dag betekent, is een Amsterdamse band met een sterke voorliefde voor Turkse psychedelische folk en folkrock. De band debuteerde in 2018 en heeft sindsdien vijf albums uitgebracht. Nu het zesde, het verschijnt twee jaar na het vorige en er is in de samenstelling van de band wat verandert. Ze gaan door als vijftal, nadat zangeres en toetseniste Merve Dasdemir de band verlaten heeft. Erdinc Ecevit drukt een bepalend stempel, als zanger en als baglama-speler. Ook de toetsen neemt hij voor zijn rekening. De band heeft altijd bewerkingen van Turkse Psychedelische folk en folkrock gespeeld, het kwam vooral door oprichter Jasper Verhulst, die in 2015 Selda Bagcan ontdekte en later een aantal lp's kocht in Istanboel. Hij zou later het idee krijgen een band te beginnen, die zou draaien om Turkse muziek. Psychedelische folkrock ontstond in de jaren zestig en zeventig in Turkije, toen bands begonnen Led Zeppelin en The Doors te vermengen met traditionele muziek. *Garip*, wat vreemd betekent, is een trance opwekkend album, dat flink door druist. De nodige oriëntaalse sfeer, het komt door de baglama van Ecevit. Een moment van serene rust en ze laten horen waartoe ze in staat zijn. Prachtig album. (Erik Mundt)

doordringende keelklanken en ziel verrijkend gezang gebaseerd op teksten van oude runen, weet Heilung door middel van indrukwekkende heidense rituelen hun gehele publiek mee te nemen op een spiritueel avontuur. Deze nieuwe release op vinyl, maakt het mogelijk om deze ervaring ook thuis te kunnen beleven. (Melle de Jong)

JACK HARLON & THE DEAD CROWS

Inexorable Opposites

Inexorable Opposites is een doomy psych monster. Deze 'western psych' rockers uit Melbourne vertellen met hun nieuwe album net als op hun vorige albums het verhaal van het zelfverzonnen sciencefiction/western-personage Jack Harlon. Dit doen ze met goede teksten en veel gitaareffecten. Zanger Tim Coutts-Smith heeft dit keer ook meer persoonlijke ervaringen in de nummers verwerkt. Inexorable Opposites is een sterke en consistente plaat, maar 'Moss' en 'Junior Fiction' zijn de nummers die fans van heavy psych en acid rock zeker even moeten checken. (Nijs Flesseman)

JESPERJESPER 🍷

Soul for Sale (Goomah Music)

Soul for Sale is het solo-debuutalbum van Jesper Albers, hij tourde eerder al Europa rond als drummer in rockbands als Paceshifers, Mozes and the Firstborn, en

zelfs Wolfmother. Voor dit album stapte hij tijdelijk weg van het drumstel om zich volledig te wijden aan het schrijven van een alt-country-plaat, of zoals ik het graag noem: Neerlandicana, oftewel Nederlandse Americana. Het album wordt gedragen door de warme klanken van de pedal steel, die op elke track rijk en vol emotie klinkt. De nummers ademen een zomerse, authentieke sfeer, maar laten ook invloeden van '90s indierock doorschemeren, wat het geheel een verrassende textuur geeft. Met Soul for Sale laat Jesper Albers zien dat hij niet alleen ritme kan maken, maar ook gevoelige, meeslepende liedjes kan schrijven. Het resultaat is een album dat tegelijk vertrouwd en verfrissend klinkt, een perfecte soundtrack voor lange zomerdagen. (Lotte Hurkens)

LUISTER NU

**JESPERJESPER
SOUL FOR SALE**

WWW.GOOMAHMUSIC.NL

**JESPER
JESPER**

ALBUM RELEASE

**17 APRIL
HEDON, ZWOLLE**

KARNIVOOL 👍

In Verses

(Sony / Insideoutmusic)

We hebben er dertien jaar op moeten wachten, maar eindelijk is het zover: het nieuwe album van Karnivool ligt vanaf 6 februari in de winkel! De plaat krijgt de titel 'In Verses' mee

en huisvest tien nieuwe tracks. Hoewel, het nummer 'All It Takes' kwam eind 2021 al als single uit, dus die kennen we al een poosje. Er zijn trouwens dit jaar nóg drie singles verschenen: 'Drone', 'Aozora' en 'Opal'. Het valt me op dat de nadruk meer op melodie is komen te liggen. De composities zijn ook afwisselender dan we van ze gewend waren. En dat levert een plaat op die behoorlijk gevarieerd is en wat mij betreft ook vooral spannend. Neem nou het nummer 'Animation': het begint heel klein en ontwikkelt zich daarna tot een Karnivool juweel met stomende bas en donkere riffs. Heerlijk! Liefhebbers van bijvoorbeeld The Mars Volta of Haken gaan hier hun vingers bij aflikken. Karnivool heeft een steengoede plaat afgeleverd die het wachten meer dan waard was! (Gert van Engelenburg)

KINGS OF LEON 👍

Ep 2

(Virgin / Love Tap Records)

Kings of Leon richtte onlangs een eigen label op. EP #2 is hun eerste release op dit label. De ep is de opvolger van hun negende album Can We Please Have Some Fun uit 2024. Op dit

album gingen de mannen van Kings of Leon terug in de tijd; back to basics. Deze ep gaat verder op dat spoor. De band uit Nashville is opgericht in 1999 en bestaat uit de drie broers Caleb, Jared en Nathan Followill en neef Matthew Followill. Ze groeiden op met muziek in hun kerkgemeenschap en de broers waren in hun kindertijd vaak op pad met hun vader die prediker is. Invloeden uit de gospel- en country-muziek die in Nashville populair is, kom je bij Kings of Leons zeker tegen. Maar rock is het hoofdgerecht, soms gedompeld in een blues-sausje. Op de ep staan vier tracks die een mooie mix van melancholie en vrolijkheid laten horen zoals we die van Kings of Leon kennen. (Rosanne de Boer)

KULA SHAKER 👍

Wormslayer

(Strangefolk)

Hun debuut K dateert van 30 jaar geleden en sinds die tijd is er weinig veranderd rond Kula Shaker. Ze spelen nog steeds in de zelfde bezetting en hun muziek is nog steeds

een mix van Britpop, vermengd met Indiase invloeden die vergelijkingen oproepen met het oeuvre van George Harrison. Het bleek geen gimmick maar een geheel eigen stijl die weliswaar niet vernieuwend is maar wel tijdloos. En op hun achtste album bewijst Kula Shaker

LUISTERTRIP

YIN YIN

Yatta!

(Glitterbeat)

In het openingsnummer, in search of yang, horen we een sample van filosoof Alan Watts: "There is no Yang without Yin, and no Yin without Yang". Met een les over balans is de toon van het album gezet. Normaliter zijn er twee tegenpolen nodig om balans te creëren. Yin Yin bestaat daarentegen uit twee dezelfde polen, wat chaos zou moeten creëren. En dit is exact wat de band wil bereiken. Zij willen laten zien dat zij met hun muziek balans kunnen vinden in de disbalans, aldus mede-oprichter en drummer Kees Berkers. Deze missie is op verschillende fronten merkbaar. De band probeert uit een eclectische selectie van muzikale invloeden de juiste balans te vinden, om een geluid te ontwikkelen die zowel retro als fris aanvoelt. Yatta is bedoeld als een soundtrack voor dromerige avonturen die je meenemen naar mystieke werelden. Voor ons als luisteraar is het de bedoeling om tijdens deze avonturen onze fysieke balans weten te behouden terwijl je hele lichaam uitbundig mee wilt bewegen met de psychedelische funk beats die uit je speakers of koptelefoon komen knallen. (Melle de Jong)

LUISTERTRIP

APPARAT **A Hum of Maybe** (Pias / Mute Mute)

Sacha Ring, ook bekend van Moderat (zijn samenwerking met Modeselektor), keert terug als Apparat met een nieuw album: A Hum of Maybe. De titel alleen al ademt twijfel: misschien, geen ja, maar ook geen nee - een prachtige vervreemding die de toon van het album direct zet. Op A Hum of Maybe combineert Sacha zijn kenmerkende elektronische insteek met de klassieke gevoeligheid van componist Philipp Johann Thimm. Het resultaat is een fascinerend samenspel met vloeiende overgangen tussen piano en psychedelische, elektronische ontplooiingen. Elk nummer krijgt de tijd om te ademen, te groeien en zich te ontfouten, soms tot wel zes minuten lang, waardoor het album een organische, bijna meditatieve cadans krijgt. Hoewel het album minder toegankelijk is dan zijn werk met Moderat, bewijst Sacha opnieuw zijn vermogen om luisteraars mee te nemen op een intense, introspectieve reis. Met zijn unieke, psychedelische geluid stopt hij de 'trip' in 'luistertrip'. A Hum of Maybe is complex, diep persoonlijk, omarmt een staat van limbo en markeert daarmee een spannend nieuw hoofdstuk in de carrière van Apparat. (Lotte Hurkens)

dat die stijl nog steeds een heerlijke plaat oplevert. Natuurlijk zit er een retro-invloed in hun werk. Opener My Lucky Number, kent de zelfde rijes en koortjes als die The Beatles in hun songs verwezen en op Broke as Folk zit een knipoog naar Dark Side Of The Moon. Single Good Money, gedreven door stuwende ritmes legt de rode draad van Wormslayer bloot: de negatieve kanten van de muziekindustrie. Wormslayer verveelt geen moment met als hoogtepunt het titelstuk zelf. Voor liefhebbers van Britpop en psychedelica een must. (Ron Bulters)

MAYHEM **Liturgy of Death** (Sony / Century Media Records)

Al ruim 40 jaar is The True Mayhem een van de grondleggers van de Noorse black metal scene. De band heeft in al die jaren de nodige

bezetting wijzigingen ondergaan en ook muzikaal wat uitstapjes onderzocht maar is met het verschijnen van Liturgy of Death toch echt pas toe aan het zevende volwaardige studioalbum. Hoewel de band dus niet de meest productieve is, is ook deze nieuweling weer van een heerlijk hoog niveau. Opener Ephemeral Eternity schiet gelijk furieus uit de startblokken en zet de toon voor een hard en compromisloos album. De spaarzame momenten dat het gaspedaal niet tot de bodem wordt ingedrukt, blijven ook zeker hangen. Het dreigende tussenstuk in Realms Of Endless Misery is van een oorwurm niveau maar wordt gelijk erna gevolgd door het bikkelharte Propituous Death. Het was weer even wachten op nieuw studiomateriaal van Mayhem maar gesteld kan worden dat het meer dan de moeite waard is geweest!! (Emiel Schuurman)

MEGADETH **Megadeth**

Toen Slayer in 2019 haar pensioen aankondigde, waren zij de eerste van de thrash Big 4 die ermee stopten. Inmiddels bestaat die band weer en is Megadeth de volgende van het clubje die het afscheid heeft aangekondigd. Middels een laatste album en een uitgebreide wereldtournee zal de band een laatste buiging nemen. Het titelloze slot album is in elk geval een schot in de roos. De 3 vooruitgeschoven singles Let There Be Shred, Tipping Point en I Don't Care gaven al een goed beeld van de koers die oer lid en enig overgebleven origineel bandlid Dave Mustaine ons hier voorschotelde. Het album voelt als een feest van herkenning voor de trouwe fans van de band. De herkenbare riffs en songstructuren maken dit een meer dan geweldige afsluiter van veertig jaar Megadeth. De heerlijke bonustrack die we krijgen mag natuurlijk niet onvermeld blijven. Een fantastisch bijtende versie van Ride The Lightning! De cirkel is rond!! Enjoy retirement Dave! (Emiel Schuurman)

MELLE
Before I Lose It
(V2 Records)

Met zijn tweede plaat 'Before I Lose It' laat Melle overtuigend horen waarom hij tot de meest oprechte stemmen van de Nederlandse indiepopscene

behoort. Het album klinkt intiem en persoonlijk, alsof hij de nummers rechtstreeks voor de luisteraar speelt. De zachte en bijna breekbare zang staat in scherp contrast met teksten die flink de diepte in gaan. Melle omarmt bewust imperfectie onverwachte instrumenten, rauwe klanken en hoorbare foutjes blijven intact op de plaat en versterken de emotionele lading van het album. Thematisch beweegt 'Before I Lose It' zich tussen het persoonlijke en het maatschappelijke. Liefde, zelfbeeld en identiteit vormen de kern, maar Melle schuwt ook onderwerpen als ongelijkheid, kapitalisme en discriminatie niet. Nummers als 'Easy to Love' en 'DNA' laten horen hoe kwetsbare, persoonlijke verhalen moeiteloos samengaan met bredere observaties, zonder zwaar of belerend te worden. De centrale boodschap van het album is trouw blijven aan jezelf, ook als dat betekent dat je buiten de lijntjes kleurt. (Thijs Walhof)

MIKA
Hyperlove
(Universal)

Mika brak in 2007 door met het veelgeprezen en goed ontvangen Life

in Cartoon Motion, een album dat in veel landen de top van de albumlijsten bereikte. Bijna 20 jaar later brengt hij met Hyperlove zijn zevende studio album uit, dat voornamelijk vrolijk in het gehoor liggende nummers bevat, zoals Modern Times, All the Same, Bells en je moet wel een hele koele kikker zijn om bij Immortal Love bewegingsloos te blijven zitten. Dat nummer, ook als singel uitgebracht, is de uitsmijter van het prima album en nodigt uit om eens flink uit je plaat te gaan. Overigens staan niet alleen stampers op Hyperlove, maar uiteraard ook enkele rustige momenten, waaronder enkele zogenaamde overgangsnnummers. Mooi weetje: alle nummers zijn aan de piano geschreven en het album is opgenomen met alleen analoge en vintage apparatuur. Alleen al daarom verdient Mika het om met Hyperlove weer wereldwijd succes te hebben. (Joost van Loo)

KELLY MORAN
Don't Trust Mirrors
(Warp)

Kelly Moran bezoekt net zo graag een klassiek concert als een nachtelijke rave. Op haar vorige albums, zoals Moves in the Field, bracht ze elementen

van beide liefdes met elkaar samen. Het maakt haar een logische toevoeging aan het platenlabel Warp. Ook op I Don't Trust Mirrors roepen haar hybrides tussen elektronische en klassieke muziek geregeld associaties

LUISTERTRIP

DANNY BROWN
Stardust
(Warp)

Hij brengt ondertussen al bijna 2 decennia muziek uit, maar Danny Brown weet nog altijd te verrassen en te vernieuwen. Voor deze experimentele rapper is eigenlijk geen enkele beat te gek en zou je hem kunnen zien als de gestoorde professor binnen Hip Hop. Ook op zijn nieuwste plaat, Stardust, worden weer een hoop interessante experimentjes tentoongesteld. Natuurlijk zal Danny Brown nooit 2 keer hetzelfde album uitbrengen en zo komt hij ook nu weer met een heel palet aan nieuwe ideeën. Hoewel zijn vorige plaat Quaranta met vlagen nog zwaar en enigszins ingetogen kon voelen lijkt dat nu amper meer voor te stellen, Stardust is uitgesproken, energiek en overweldigend. Met veel invloeden uit Hyperpop en EDM ligt het BPM hoog en weet de veteraan, zo kunnen we hem onderhand wel gaan noemen, het hoge BPM altijd bij te benen met zijn snelle flows en rijmschema's. Sommige artiesten zijn net als wijn: ze worden alleen maar beter hoe ouder ze worden. Hoewel Danny zijn beste album al gemaakt heeft, Atrocity Exhibition is dan ook bijna niet te overtreffen, hoeft dat niet te betekenen dat de rapper al over zijn piek is. Nu dus de hoogste tijd om snel vertrouwd te raken met dit album voordat Danny weer een nieuwe sound de wereld instuurt! (Ruben de Melker)

ANTOON
Tot het einde van mij
(Warner)
LP

Antoon Tot Het Eind van Mij (Warner) Antoon zit in de lift. Zijn ster is rijzende. Zijn ouders herkennen al vroeg zijn muzikale talent. Als tiener is hij al actief als dj. Ze reizen met hem door het hele land. Als hij 15 jaar is, stopt hij met de vwo om als jongste kandidaat ooit op de Herman Brood Academie te studeren. Hij tekent in 2020 bij Dreamteam Music. In dat jaar verschijnt zijn eerste album *De Nacht Is Van Ons*. Zijn single *Hyperventilatie* gaat viral op TikTok. In 2022 is Antoon genomineerd voor de Edison Nieuwkomer. Een jaar later weet hij een Edison binnen te slepen. In 2022 mag hij zich de meest gestreamde artiest op Spotify in Nederland noemen. Hij richt zich ook bewust op de Nederlandse markt en gaat met zijn keuze voor de Nederlandse taal mee met zijn generatiegenoten die ook voor hun moerstaal kiezen. Antoon noemt zijn nieuwste plaat zijn meest persoonlijke project tot nu toe. De titeltrack gaat over zijn in 2020 aan kanker overleden moeder die Antoon niet los wil laten. "Ik laat je niet gaan. Je blijft bij mij want ik hou van jou tot het eind van mij." Ook het dromerige 3D valt op door de persoonlijke tekst. Opvallend veel nummers zoals *Van God Los* gaan over spijt hebben. Op het album staan ook feestnummers zoals *Chaos*. Hij zocht naar een goede mix van ballads en danshits. Antoon werkt veel samen, bijvoorbeeld met Sef, Mula B. en Ray Fuego. (Rosanne de Boer)

op met labelgenoten als Aphex Twin en Oneohtrix Point Never. Op het titelnummer werkte ze zelfs samen met een andere collega, Bibio. Voor dit album nam ze afscheid van de dansbare elementen en leunde ze op hypnotische synthesizers en gelaagde texturen. Wel keerde ze terug naar de 'prepared piano', een techniek die geassocieerd wordt met de avant-gardist John Cage. Hierbij manipuleerde ze het geluid van haar piano door diverse objecten onder de snaren te plaatsen. De klanken die hieruit ontstaan, bewegen zich subtiel tussen herkenning en vervreemding. Dit sluit naadloos aan op het idee achter haar albumtitel: een verstoorde weerspiegeling van jezelf zien. (Laurence Tanamal)

ORANGE SKYLINE

Dreams To Keep

(Sony)

Orange Skyline is voor mij onlosmakelijk verbonden aan KLM. De luchtvaartmaatschappij liet een paar jaar geleden hun Meet Me in the Middle in de

cabine horen tijdens het taxiën naar de gate. Ik was extra blij: veilig geland en een heel fraai liedje dat ik niet kende. Gek eigenlijk dat ik op dat moment nog nooit van de band uit Groningen had gehoord. A Fire was al door de NOS geadopteerd als themanummer bij de Olympische Winterspelen in Beijing in 2022 en ook het bijbehorende album kreeg behoorlijk wat aandacht. Met Dreams to Keep zetten de broertjes Van der Wielen een flinke stap vooruit. De term 'Nederlandse Oasis' is niet meer van toepassing: minder rock en meer dansbare pop. Funky soms zelfs. Luister maar eens naar een nummer als I Don't Dance waarop het prima dansen is. In mei vlieg ik met KLM naar Toronto. Ik hoop dan weer iets van Orange Skyline te horen. Doing Great bijvoorbeeld. Heerlijk nummer om mee te fluiten als je net geland bent. (Peter van der Wijst)

THE PAPER KITES

If You Go There, I Hope You Find It

(Nettwerk)

In de luwte van de grote releases en de natuurlijke aandachttrekkers bewegen zich ook bands voor die om

de een of andere reden ongewild wat onder de radar blijven. The Paper Kites uit Australië is zo'n band, terwijl het kwintet al sinds 2010 oorstrelende muziek maakt, met debuut Bloom als voorlopig hoogtepunt. Reden genoeg om de oren op steeltjes te zetten voor hun nieuwe album There, I hope you find it, opnieuw een zorgvuldige verzameling ingetogen liedjes waarin vooral de rustieke (samen)zang het meest tot de verbeelding spreekt. Hoewel het soms lijkt of het album voortkabbelt, leiden de opeenvolgende luisterbeurten je juist naar een eenvoudig lijkende diepgang die in de verte doet denken aan het oudere werk van Crosby, Stills, Nash & Young. Zo ver is The Paper Kites nog niet, maar in hun zestiende bestaansjaar timmeren ze dusdanig aan de weg dat hun status daar wel steeds

LUISTERTRIP

IST IST

Dagger

(Coast 2 Coast / VSN)

Dit viertal uit Manchester wordt nogal eens vergeleken met bands als Joy Division en The Sound. Toegegeven, de stem van zanger Adam Houghton heeft zeker wat weg van Ian Curtis en de nummers worden (typerend) gedragen door strakke basriffs en sfeervolle 80's synthpartijen. Op Dagger (het inmiddels vijfde studioalbum sinds 2020), bewijzen de heren gelukkig wederom veel meer te zijn dan de zoveelste ripoff van bovengenoemde bands. Opener I Am The Fear knalt heerlijk uit de speakers en is uitermate dansbaar. Makes No Difference en met name Obligations zijn uitstekende, catchy nummers waarbij IST IST verder werkt aan een eigen geluid. IST IST laat in deze korte, donkere winterdagen met Dagger enerzijds de hoogtijdagen van New Wave herleven en anderzijds laat de band zien dat ze in voldoende mate een eigen smoel heeft om definitief een plek tussen gevestigde namen als Editors en Interpol in te nemen. Dat de band de afgelopen jaren al een goede relatie met ons land opgebouwd heeft bewees het live album uit 2023 (Live in Amsterdam) reeds. Op zaterdag 14 maart speelt IST IST haar voorlopig enige Nederlandse show in Paradiso Amsterdam. Trek je zwarte kleren aan en zorg dat je er net als ik bij bent. (Said Ait Abbou)

LUISTERTRIP

JOJI

Piss in the Wind (virgin)

Van platte lolbroek naar super-melanchool. Joji, FKA Filthy Frank, FKA Pink Guy. De levensloop van deze Japans-Australische emo-r&b zanger blijft intrigerend. Het begon met schreeuwerige schermutselingen op een nog puberaal jong YouTube, waar hij zich hees in een roze morphsuit om mensen op straat lastig te vallen of in een blauw blouseje vlogs avant-la-lettre maakte. Inmiddels heeft hij fijnbesnaarde tranentrekkers die de miljarden streams overschrijden, zoals Glimpse of Us en SLOW DANCING IN THE DARK. De titel van album nummer 4, Piss In The Wind, lijkt een restant van zijn vroege fratsen; de muziek erop is dat zeker niet. Joji pikt de draad op waar SMITHEREENS 'm na een schamele 25 minuten liet liggen. Dat probleem is meteen getackeld: Piss telt 21 nummers. Fans kunnen bovendien opgelucht ademhalen: Joji's lijkt nog altijd van het ene gebroken hart in het andere liefdesverdriet te struikelen. Vaker dan ooit horen we wat lijkt op iets dat een hele band op het podium behoeft, of de krochten van een Berlijnse nachtclub. Love You Less is heuse indierock met snerpande gitaren. Gitaren die ook schitteren op Hotel California (nee, niet die ene). Forehead Touch The Ground meandert heerlijk als een jazzy beekje, waar Ryuichi Sakamoto en James Blake toevallig samen picknicken. Wie zijn schreeuwerige oorsprong mist, kan zijn lol niet op met het hyperpoppy Sojourn. DYKILY en Rose Colored (met Yeat) zouden niet misstaan in een electro-setje. Joji bewijst wederom een uitstekende en veelzijdige songwriter te zijn, met een paar verdrietige oorwormen die zich zullen nestelen in de oren van jong en oud. (Stef Mul)

dichterbij komt. Luistertip voor de vroege ochtend, de late avond en het hele weekend. (Hans van der Maas)

PEACHES 🍑

No Lube So Rude (Kill Rock Stars)

Merrill Beth Nisker, oftewel Peaches, is inmiddels 59. Ze is nog steeds baanbrekend en weet nog steeds te shockeren. Maar ze merkt dat ze ouder wordt en dat uit ze door erover te zingen in de van haar bekende stijl. Sex is nog altijd zeer belangrijk, maar met het ouder worden zijn er ook de nodige problemen met bijvoorbeeld hangborsten. De energie is hoog en de muziek is elektronische electroclash. Inmiddels heeft ze vele barrières overwonnen en vele taboes doorbroken. Ze treedt nog altijd op en daarmee uniek. Vele jaren geleden begon ze met de band The Shit en wist daarmee provocerend en uitdagend te zijn. Dit is haar zevende album en het verschijnt tien jaar na het vorige. Ze woont in Berlijn en van daaruit bestormt ze de wereld. Het is niet meer zo fel als tien jaar geleden en dat heeft ze niet nodig. De Canadese muzikante en activiste neemt geen blad voor

BEATRICE VAN DER POEL

Na de stilte 🍑 (Concerto Records)

Over veelzijdigheid gesproken! Beatrice van der Poel genoot een beeldende-kunst opleiding aan de Rietveld Academie, maar rolde daarna al snel andere werelden binnen. Ze is als leadzangeres te horen op ruim 15 albums, speelt als gastmuzikant mee op even zoveel albums, is te horen als stemacteur in talloze luisterboeken en staat sinds 1986 op de theaterplanken in uiteenlopende voorstellingen. Sinds een samenwerking met Maarten van Roozendaal en Bob Fosko besloot ze ook Nederlandse liedjes te gaan schrijven. Het album Na De Stilte, met eigen werk, liet wat langer op zich wachten omdat er een 'Jacques Brel project tussendoor kwam'. Jacques Brel zou er met de handjes voor op elkaar gegaan zijn, want het is een ijzersterk geheel geworden. De verhalende liedjes zijn dromerig melodisch, melancholisch nostalgisch en troostend opbeurend. De vocalen van Beatrice klinken no-nonsense en warm, zoals Frits Spits het omschreef, als rode wijn. De begeleidingen zijn doeltreffend, opgefleurd met wat violen en cello hier en daar. Een prachtige plaat met vele lagen! (Luc van Gaans)

PUSCIFER 🍑

Normal Isn't (BMG)

Het vijfde studioalbum van Puscifer (een soort soloproject van muziekgenie Maynard James 'Tool' Keenan) is een gedurfde terugkeer na

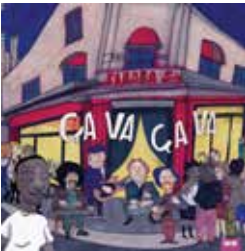
meer dan vijf jaar stilte. De plaat voelt als een rauwe kruisbestuiving van goth, postpunk en experimentele rock en is – hoewel minder hard en technisch dan Tool - geen makkelijk luistervoer. Is het geluid hoofdzakelijk donker en scherp, en met meer gitaarenergie dan we van de Amerikaanse rocksupergroep (ook met de Amerikaanse gitarist en 'bouwer' Mat Mitchell) gewend zijn, enkele van de elf tracks balanceren ook op de rand van bombast, te danken aan de theatrale vocalen van Keenan en de nogal expressieve Britse Carina Round. Of noem het de humor, wat deze samenstelling ook kenmerkt. (Cees Visser)

PVA **No More Like This**

Toen het Zuid-Londense trio PVA in 2022 debuteerde met het album *Blush* was er een kleine hype rond hun dancepunk.

Op hun tweede, toepasselijk getitelde album *No More Like This* gooit PVA het over een andere boeg. Subtieler, experimenteler, kwetsbaar zelfs. Frontvrouw Ella Harris klinkt organischer, de muziek is trager, dit is meer een bandalbum. Het mengsel van trip hop, elektronica, alternative, techno en indie werkt het best in single Boyface en het nostalgische Okay. (Erik Damen)

SABABA 5 👍 **Ça va Ça va** **(Batov)**

Sababa 5 is een internationaal collectief met wortels in Tel Aviv en een thuisbasis in Parijs, bekend om hun grensloze mix van psychedelische funk, jazz, soul en Midden-Oosterse

tradities. Met hun groove-gedreven, instrumentale sound bouwden ze de afgelopen jaren een sterke live-reputatie op. Na het hypnotiserende en lounge album Nadir kiest de band op *Ça Va Ça Va* nadrukkelijk voor licht en beweging. Het album grijpt terug op haflamuziek: de klanken van Midden-Oosterse bruiloften, nachten vol dans en ritme, en muziek die draait om samen zijn. Stuwende percussie en mediterrane melodieën worden aangevuld met warme synths en psychedelische gitaren. De titel van het album vat de sfeer perfect samen: 'Ça Va Ça Va' - het gaat wel, ik neem nog een slok en dans rustig verder. Waar Nadir enigszins naar binnen keerde, opent *Ça Va Ça Va* de dansvloer. Sababa 5 klinkt los, zelfverzekerd en uitnodigend. Een plaat die draait om genieten, bewegen en samen zijn; live gegarandeerd een feestje! (Simon Arends)

SASSY 009 **Dreamer+**

Sassy 009 is een project van de, in Oslo gevestigde, producer, songwriter en vocalist Sunniva Lindgård. *Dreamer+*

is haar debuut, een album dat is opgebouwd uit intrigerende ritmes, vervormde vocalen en electrobeats. Onder Sassy 009 maakt Sunniva experimentele electropop waarin beats, abstracte geluiden en emotionele zang

LUISTERTRIP

MON ROVIA **Bloodline** **(Netwerk)**

Met *Bloodline* bewijst Mon Rovia dat je geen "wall of sound" nodig hebt om een diepe indruk achter te laten. Zijn 'Afro-Appalachian' folk is een technisch hoogstandje van eenvoud; de droog opgenomen fingerstyle gitaarpartijen klinken zo dichtbij dat je de wrijving op de snaren bijna voelt. Muzikaal leunt de EP op organische ritmiek, waarbij handgeklap als een soort natuurlijke hartslag dienst doet. Zijn stem is het meest veelzijdige instrument. De manier waarop hij balanceert tussen een korrelige bariton en een breekbare Bon Iver achtige falsetto (Net als Justin Vernon gebruikt Mon Rovia zijn kopstem niet om te pronken, maar om kwetsbaarheid te tonen. Het is een ijle, bijna breekbare manier van zingen) geeft nummers als 'Whose Face Am I' een bijna spirituele lading. De teksten over zijn Liberiaanse wortels en de zoektocht naar identiteit zijn intelligent verweven met subtiele elektronische texturen die de nummers diepte geven zonder ze te overstemmen. Als kritische luisteraar merk ik dat de plaat zó meditatie is dat de dynamiek soms wat vlak blijft; een incidentele rauwe uithaal had voor een welkome schuring gezorgd. Toch is de productie, met haar rijke harmonieën en intieme sfeer, van een zeldzaam hoog niveau. *Bloodline* is een breekbaar, sonisch meesterwerkje dat de luisteraar dwingt tot stilte en een oprechte verbinding. (Alexander Gout)

LUISTERTRIP

DE NACHTWACHT

De Nachtwacht

(Universal / Noah's Ark)

Jiri Tahuttu is niet voor één muzikaal gat te vangen. In zijn jeugd studeerde hij flamencogitaar, de afgelopen jaren was hij succesvol actief in de hiphopwereld als Jiri11 en nu is daar zijn nieuwe project, De Nachtwacht. Muziek is de kunstvorm waar Jiri in spreekt, welk genre daarbij hoort laat hij volledig aan zijn ontwikkelende interesse. Volgens Jiri ontbrak het in de Nederlandse popmuziek aan wat diepgang, een leegte die hij middels dit jazzpop project inclusief virtuoze gitaarsolo's probeert op te vullen. De nummers zijn regelmatig catchy en energiek, met singles als 'Illusionist', 'Ecstasy'; en 'Midnight Cruiser' als hoogtepunten van het album. Een album dat overigens ingetogen begint met de emotionele gitaarballad 'Cederhout'. De videoclip van de singles worden groots geïntroduceerd door bekende namen als Arjen Lubach, Hans Klok en Appie Mussa (Apsen), wat bijdraagt aan een sfeer van urgentie die De Nachtwacht probeert neer te zetten. Tekstueel zijn er veel verwijzingen naar magie en het mystieke, waarmee De Nachtwacht de gevoelens van verliefdheid en romantiek probeert te vangen. Met een reeds uitverkochte tour door Nederland is 2026 nu al een geslaagd jaar voor De Nachtwacht. Wij zijn benieuwd welke festivals ze dit jaar gaan spelen met hun gitaarsolo's en hitpotentie. (Daan Hutting)

samenkomen. Eigenlijk zijn de 12 songs op Dreamer+ niet echt van elkaar te onderscheiden, maar wordt een dromerig klanklandschap gecreëerd, dat je gedurende het hele album meeneemt in een andere wereld, die gevuld is met meeslepende ritmes. (Cornelis groot)

THE SHA LA DAS

Your Picture

Billy Schalda zong ooit in The Montereys, in 1964 verantwoordelijk voor één van de laatste New Yorkse doo wop singles, een genre wat langzaam weggevaagd werd door soul en beat. Anno nu heeft hij voor de tweede keer, na hun debuut in 2018, zijn zoons verzameld om de doo wop levend te houden. Onder leiding van Thomas Brenneck (Daptones, Menahan Street Band) wordt er weer bloedmooi gezongen over onmogelijke liefdes, straatschoffies en de lange nachten in de grote stad. Tijdloze romantiek voor dolende zielen. (Jurgen Vreugdenhil)

SICK JOY

More Forever

Is het tweede album van de band / project rond multi instrumentalist Mykl Barton. Afkomstig uit de underground scene van Newcastle maar nu opererend vanuit Brighton. Met een mix van grunge, alt-rock en een vleugje industrial dondert en dreunt het maar altijd intelligent en melodius. Mykl legt zijn hart bloot met teksten over pijn, liefde en overleven. Geproduceerd door Alain Johannes (Queens of the Stone Age, Chris Cornell) klinkt het als de logische opvolger van WE'RE ALL GONNA F***ING DIE. (Marcel van Vliet)

SKINSHAPES X HORUS

Skinshape x HORUS

Skinshape is het muzikale project van de Britse muzikant, zanger en producer William (Will) Dorey (medeoprichter van Palace). Onder de naam Skinshape bracht hij meerdere albums uit en werkte hij samen met diverse muzikanten uit het reggae- en dubcircuit. Dit album is een volledig analoog geproduceerde reggae/dubplaat waarop Dorey samenwerkt met The Horus All Stars, met bijdragen van gastzangers zoals Andy Platts, Modou Touré en Winston Reedy. Een warm album met een vintage geluid maar toch met twee voeten in het heden. (Marcel van vliet)

SLEAFORD MODS

The Demise of Planet X

Jason Williamson en de immer hartstochtelijk dansende Andrew Fearn werken op hun nieuwe album samen met oa Aldous Harding en actrice Gwendoline Christie. Het zijn dan ook vooral deze verrassende samenwerkingen die ervoor zorgen dat Planet X de nodige afwisseling bevat om 13 nummers lang te kunnen boeien. Dit, in combinatie met de kenmerkende strakke beats en rake teksten, maakt dat deze heren uit Nottingham wellicht hun sterkste album tot dusver presenteren. Ga ze vooral 12 maart live in Tilburg aanschouwen als je de kans krijgt! (Said Ait Abbou)

VARIOUS
Stranger Things 5 (OST)
(Sony)

Stranger Things is een van die series die je nostalgisch kan maken naar een andere tijd: de jaren 80. Ik verlang ernaar om terug te gaan naar het tijdperk van matjeskapsels,

denim, de begintijd van Dungeons & Dragons, arcadegames en natuurlijk de muziek van de jaren 80. En ik heb die jaren niet eens meegemaakt. Maar goed, herleven kan natuurlijk wel. Stranger Things weet oude nummers nieuw leven in te blazen voor een jonge generatie. Kate Bush werd plots weer een wereldhit, The Clash werd massaal meegezongen door de jeugd en tieners gingen volledig los op Master of Puppets van Metallica. Absoluut prachtig. Ook seizoen 5 - overigens het laatste seizoen - zal opnieuw een ode brengen aan de jaren 80, met schitterende nummers als David Bowies Heroes, Iron Maiden's The Trooper, Here Comes Your Man van Pixies en Mr. Sandman van The Chordettes. Banger na de banger. Wat een tijd om te herleven. (Lotte Hurkens)

LUCINDA WILLIAMS
World's Gone Wrong
(Highway Records)

De eretitel Queen of Americana is meerdere keren uitgedeeld de afgelopen decennia, maar Lucinda Williams verdiende hem absoluut met haar album Car

Wheels on a Gravel Road uit 1998. Dat ze nog steeds aanspraak mag maken op deze eretitel laat ze horen op haar nieuwe album World's Gone Wrong. Sinds het geweldige Car Wheels on a Gravel Road is er eigenlijk niet eens zo heel veel veranderd. Lucinda Williams maakt nog altijd lekker ruwe Americana met impulsen uit de blues en de rock en beschikt over de perfecte stem voor dit soort muziek. Op World's Gone Wrong krijgt ze in een aantal tracks hulp van Mavis Staples, Norah Jones en Brittney Spencer, maar de Amerikaanse muzikante is zelf ook nog uitstekend bij stem. Lucinda Williams doet op haar nieuwe album wat ze inmiddels al een aantal decennia doet, maar ze doet het wel weer heel erg goed met een serie aansprekende songs, die met veel energie en passie worden vertolkt. (Erwin Zijleman)

ROBBIE WILLIAMS
BRITPOP
(Sony)

Wie heeft er geen zwak voor Robbie Williams. Ik wel. Vooral na het zien van de vierdelige documentairereeks op Netflix en de film Better Man die je meenemen door

het leven van de Britse zanger, van zijn eerste succes in Take That tot de ups en downs van zijn solocarrière

LUISTERTRIP

SEAROWS
Death in the Business of Whaling
(Last Recordings On Earth)

De folk-scene vandaag de dag is niet wat ze een aantal jaar geleden was. Zo'n tien jaar geleden associeerde ik folk vooral met een groep witte mannen met een specifieke soort hoedje op. Maar op dit moment is de (indie)folk juist een van de spannendste genres met ontzettend veel verfrissende, hippe talenten; denk aan Big Thief, Fleet Foxes, Sufjan Stevens. En de lijst gaat maar door. De nieuwste aanvulling daarop is Alec Ducart, ookwel Searows. Hij klinkt als het mannelijke antwoord op Phoebe Bridgers. Zoals veel hedendaagse jonge artiesten heeft hij via TikTok al een flinke 'cult-following' kunnen vergaren, maar laat dat je vooral niet afschrikken. Geen snippet-gerichte songs, maar prachtig, volwaardig album brengt hij nu: Death in the Business of Whaling. Het album opens met 'Belly of the Whale', een prachtig druilerige song met banjo. Het album zit tjokvol met literaire referenties, waarbij met name Moby Dick een grote rol speelt - zo verwijst ook de albumtitel hier direct naar. Dat alles draagt bij aan de romantische, tijdloze sfeer van het album. Mystieke, intuïtieve lyrics laten veel ruimte voor eigen projecties. De bijna fluisterende zang, dronende bas en prachtige ambient indie-folk maken dit album perfect voor een druilerige februaridag. Zo komen we de winter wel door. (Lotte Hurkens)

NAS + DJ PREMIER
Light-Years
 (Mass Appeal Records)
 LP, CD

Zet de beste rapper én de beste producer aller tijden bij elkaar en je hebt een album waar de HipHop-wereld al meer dan 30 jaar op wacht. Op het iconische debuutalbum "Illmatic" van Nas leverde DJ Premier al 3 geweldige bijdragen, maar van een volledig geproduceerd album is het nooit gekomen. Tot nu, want beide heren hebben de schouders eronder gezet en een werkelijk te gek album afgeleverd! 'Light Years' ademt die nostalgische 90s-feel, heerlijke boombap beats van de meester en die moddervette flow van Nas. Met zulke hooggespannen verwachtingen is het bijna niet te doen om het iedereen naar de zin te maken, maar ik kan me niet voorstellen dat er ook maar één 90s HipHop-sucka is, die teleurgesteld is in deze plaat. 'Light Years' is een 15-gangenmenu dat wegluistert als een soort luisterdocument door 30 jaar HipHop. Dit hoor je terug in de beats, in de lyrics en in de interludes. Hoe is de stand van zaken in HipHop anno 2026? Nou, wat mij betreft 'more than alive', zolang GOATs als Nas & Primo dit soort muziek blijven maken. Ze halen het beste in elkaar naar boven. 'Light Years' komt in vele uitvoeringen en welke je ook kiest, je zult niet teleurgesteld worden. (Dirk Monsma)

CHET FAKER
A Love for Strangers
 (BMG)
 LP, LP coloured, CD

De kennismaking met de Australische Chet Faker was zijn debuut Built on Glass (2014). Een lage, warme zangstem ondersteund door minimalistisch geproduceerde muziek, zorgde voor een weldadig rustpunt bij het beluisteren. De sound werd gevormd door zijn lage warme zangstem, ondersteund door voornamelijk elektronische muziek, gespeeld door Chet Faker zelf. Zijn nieuwe album A Love For Strangers is een document waarbij Chet Faker opnieuw electronic, soul en triphop combineert. Het lijkt er ook dat op dit album Chet Faker zelf de meeste instrumentatie en productie voor zijn rekening neemt, en dat past bij hoe hij eerdere albums heeft gemaakt. Het album start veelbelovend met een ritmisch ijzersterk Over You. Dit nummer geeft al aan, dat het thema van A Love For Strangers voornamelijk liefde en relaties betreft ("I was getting over you"). Het nummer This Time For Real is catchy, speels en energiek. Can You Swim is een donker en sensueel nummer met een trage bas en pianobegeleiding, en een minimalistische elektronische productie. De muziek is broeierig en melancholisch, en geeft het best de sfeer van het hele album weer. De afsluiter, Just My Halleluja, is een song met slechts een piano, vioolmuziek en de stem van Chet Faker. Een waardige afsluiter van een interessant album. (Cornelis Groot)

Credit: Paul Koolker

CHARLI XCX
Wuthering Heights
(Warner)
LP, CD

Dat Charli xcX tot grootse daden in staat is, was aan het begin van 2024 wel bekend, maar toch hebben waarschijnlijk maar heel weinig mensen aan het begin van dat jaar voorspeld dat haar album *brat* aan het eind van 2024 nogal wat jaarlijstjes zou aanvoeren, waaronder de nodige jaarlijstjes waarin je het album helemaal niet had verwacht. Dat kunstje gaat Charli xcX waarschijnlijk niet herhalen met haar nieuwe album, maar *Wuthering Heights* is dan ook een totaal ander album dan *brat*. Samen met haar vaste kompaan Finn Keane maakte Charli xcX, tijdens de *brat* tour die haar fysiek en emotioneel bijna opbrak, de soundtrack bij de film *Wuthering Heights*. Het klinkt misschien wat wonderlijk om de verfilming van de enige roman van Emily Brontë uit 1847 te voorzien van de muziek van Charli xcX, maar *Wuthering Heights* is zoals gezegd zeker geen *brat*. Het album is vooralsnog omgeven door mysterie, maar de drie inmiddels vrijgegeven tracks laten een meer ingetogen en beeldend geluid horen, dat waarschijnlijk prima past bij de verfilming van *Wuthering Heights*. Toch maakt Charli xcX niet opeens typische filmmuziek. Ook de inmiddels te beluisteren tracks van de soundtrack laten, buiten de behoorlijk tegendraadse song met John Cale, toegankelijke pop horen, maar het is wel weer iets anders dan we van Charli xcX gewend zijn en dat is ook precies wat je verwacht van de eigenzinnige Britse muzikante. In 2025 hebben we waarschijnlijk geen *brat* zomer, maar met *Wuthering Heights* heeft Charli xcX weer iets bijzonders gemaakt. (Erwin Zijleman)

LOUIS TOMLINSON

HOW DID WE GET HERE?

WORLD TOUR 2026

PLUS SUPPORT PALE WAVES

20 APRIL 2026

AMSTERDAM, NEDERLAND

ZIGGO DOME

INFO EN TICKETS VIA [MOJO.NL/LOUISTOMLINSON](https://mojo.nl/louistomlinson)

[LOUIS-TOMLINSON.COM](https://louis-tomlinson.com)

MOJO

THE ETTERS

The ETTERS maken je hartstikke DOOD!

(Plato Utrecht Records)

De Nederlandse punkscene is in de afgelopen paar jaar enorm geëxplodeerd. Overal duiken nieuwe bands op die rauwe politieke muziek maken. THE ETTERS zijn een nieuwe punkband die afgelopen september hun eerste album uit brachten. Binnenkort komt deze ook op plaat uit via Plato Utrecht. De nummers zijn vrij repetetief maar zeker niet in een negatieve zin. Snelle strakke drums die perfect bij de lopende bas en power akkoorden passen. En natuurlijk de tekst: Kort, hard, boos en politiek kortom alles wat er van een punkplaat te verwachten valt. For Fans Of: Descendants, X, Death, FuckFuckFuck. (Janiek Peschar)

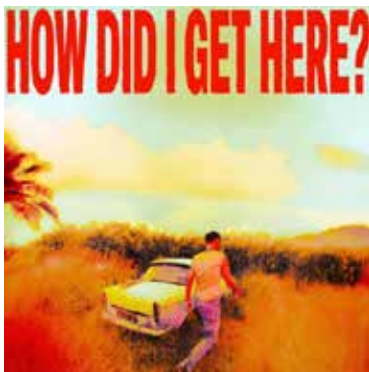

NORTH STAR RUNNER

The Dennen

(Plato Utrecht Records)

Bo Menning dacht altijd dat hij buiten zijn lichaam kon treden als hij luid genoeg speelde, of dat hij kon ontsnappen van de plek waar hij opgroeide door hard te rennen. Dit coping-mechanisme maakte hem in zijn tienerjaren tot een atleet op nationaal niveau en tot de gedreven muzikant die hij nu is. Met postrock-band Aestrid bracht hij in twintig jaar acht albums uit en speelde talloze shows in Europa en Canada, naast zijn soloalbum North Star Runaway. In 2026 keert hij terug als North Star Runner met The Dennen, een album opgenomen in het donker samen met sound engineer Pieter Kloos. Het biedt een veilige plek tussen dromen en de echte wereld, met uitgesponnen nummers die aan roadmovies doen denken. Bewegend tussen ambient, folk en post-rock, is het een album om met de donkerte om te gaan.

LOUIS TOMLINSON

How Did I Get Here?

(BMG)

LP clear, LP indie yellow, LP yellow/orange, CD, CD deluxe

Bij de koffie van platenzaak Concerto staat een lange rij. Honderdvijftig fans wachten zenuwachtig op de luistersessie van How Did I Get Here van Louis Tomlinson. De eerste klanken klinken en een meid schreeuwt met luide stem: 'Stilte, alsjeblieft!' De toon is gezet: opletten allemaal. Dit is het derde soloalbum dat Louis uitbrengt na de split van boyband One Direction in 2016. Waar zijn eerdere albums, Walls (2020) en Faith in the Future (2022), een overwegend 2000s alt-rocksound hebben, brengt Louis in zijn nieuwe album een mix van funk-geïnspireerde poprock met een flinke baslijn, waarin hij voor het eerst echt zelfverzekerd overkomt. Louis' sterkte als songwriter komt het meest helder naar voren in rocky en edgier liedjes als de leadsingle 'Lemonade' en nummers 'Imposter' en 'Jump the Gun', die ook zeker weten live goed zullen klinken. Maar ook het melancholische 'Dark to Light' heeft een eigen charme: groepjes vriendinnen vliegen elkaar huilend in de armen. Hoewel sommige teksten nog wat oppervlakkig blijven, zoals 'maybe it's the ocean in the air/maybe it's just that I don't really care' in het nummer 'Lazy', bestaat de plaat uit een hoop pakkende funky popliedjes waar niet alleen de fans maar meer mensen van kunnen genieten (Annabel Smeehuijzen)

MUMFORD & SONS

Prizefighter

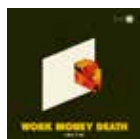
(Universal / Island)

LP white, CD

Mumford & Sons, is een van de meest succesvolle acts uit de Engelse folkrockrevival. Hun debuutalbum uit 2009 "Sign No More" met een aangename mix van bluegrass, folk, country en rock scoorde als hel. Ook hun tweede album, "Babel" won prijzen zoals album van het jaar bij zowel de Brit Awards als de Grammy Awards, en kers op de taart headliner op het Glastonbury Festival in 2013. Daarna evalueerde hun sound naar een meer stadionwaardige alt-rockstijl waarbij de banjo steeds meer verbannen werd waardoor banjoniist/gitarist Winston Marshall wijselijk vertrok. Er volgde een tijd van zwalken waarbij de unieke sound van Mumford & Sons steeds minder aan bod kwam. Met hun zesde studio album "Prizefighter" ging men terug naar de basis en werd de banjo weer van stal gehaald. Als producer tekende Aaron Dessner (o.a. the National) voor een hecht groepsgeluid dat Mumford & Sons weer dichtbij hun roots bracht. Als extra verleenden Hozier, Chris Stapleton, Gracie Abrams en Gigi Perez hun medewerking wat het album vocale diversiteit geeft. Het titelnummer werd mede geschreven door Justin Vernon (Bon Iver) wat een elegante akoestische sfeer en sterke zang oplevert. De cirkel is rond want met "Prizefighter" weet Mumford & Sons weer te boeien zoals in hun begin jaren en dat is goed nieuws. (Frank de Bruin)

en zijn persoonlijke problemen. Je zou bijna vergeten dat zijn albums van rond de eeuwwisseling ook voor serieuze muziekliefhebbers zeker de moeite waard waren. Precies naar die jaren grijpt BRITPOP terug, het eerste studiowerk van de inmiddels 51-jarige Williams in tien jaar tijd. De nummers zijn energiek en catchy, met veel gitaar. Tekstueel balanceert hij tussen humor en reflectie op roem, ego en zijn eigen rol in de Britse popgeschiedenis. Nee, het is niet vernieuwend allemaal, maar dat lijkt ook niet het doel te zijn geweest. BRITPOP is vooral een liefdesverklaring aan de gouden jaren van de Britpop. Toevallig precies de jaren die voor mij bepalend waren. (Peter van der Wijst)

WORK MONEY DEATH A Portal To Here

Saxofonist Tony Burkill nam bij ATA Records zijn debuutplaat op in 2017. Work Money Death begeleidde hem.

Ze spelen geïmproviseerde muziek in de stijl van Alice Coltrane, Yusef Lateef en Pharoah Sanders. The New

Wave of Jazz Is On Impulse!, luidde de slogan van het meest vernieuwende label uit de zestiger jaren, waar Creed Taylor en Bob Thiele musici zoals John Coltrane alle vrijheid gaven. 'A Portal to Here' is de nieuwste productie en bouwt daarop voort. Diepe grooves komen hier van de ritme-sectie en een vleugje spiritualiteit uit de harp arpeggio's van Alice Roberts. (Ruud Jonker)

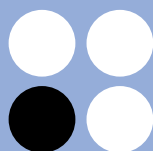

XIU XIU

Xiu Mutha Fuckin' Xiu: Vol. 1

Op dit coveralbum bewerkt Xiu Xiu klassiekers als Jolene, I Put a Spell on You en Dancing on My Own met hun

emotionele industrial en post-punk. Zo bevindt elk nummer zich in hetzelfde duistere vacuüm als covers van This Heat, Throbbing Gristle en Talking Heads. Een hoogtepunt is hun versie van Roy Orbison's In Dreams. Het lukt alleen Xiu Xiu, dat eerder de complete soundtrack van Twin Peaks coverde, om dit iconische nummer uit Blue Velvet nog lynchiaanser te maken. (Laurence Tanamal)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2001.

THE STROKES Is This it? (RCA Records)

De allergrootste hype van 2001: The Strokes. Eind januari van dat jaar bracht Rough Trade een EP uit met demo's, The Modern Age EP. Misschien wel de bestverkochte demo ooit, zo bleek later: er gingen maar liefst 30.000 exemplaren over de toonbank. Niet veel later volgde een volledig album. En of dat kon voldoen aan de torenhoge verwachtingen: Is This It bleek een instant klassieker. Het recept van The Strokes berustte niet op complexiteit, wel op genialiteit. Er zit een bijzondere kwaliteit in hun eenvoud. Hun sound – die doet denken aan bands als Television en The Velvet Underground – is simpelweg ijzersterke rock. "I don't want to be some brainiac band," zei Julian Casablancas dan ook. "I just want us to do what we do: rock your fucking

balls off." In 2002 kwamen The Strokes naar Paradiso Amsterdam. Het concert was in 15 minuten uitverkocht en is er een waar nog altijd over wordt gesproken. Een perfecte setlist, ongekennde energie, een stagedive van Julian en een hype die volledig werd waargemaakt. Geen rocket science, gewoon rock. En deze plaat leeft nog steeds. Ook bij Concerto is The Strokes nooit weggeweest. Toen de wereld teleurstelling voelde door de onmogelijk hoge verwachtingen en het idee dat de tweede plaat daar 'niet aan voldeed', bleef het enthousiasme in platenzaak Concerto onverminderd groot. Bij albums drie tot en met zes overigens ook. Maar niets kan opboksen tegen het epische, bijna mythische opkomen van deze band en hun debuutplaat. Luister Is This It opnieuw en probeer maar eens een favoriete track te kiezen. Ik kan je alvast verklappen: het is een onmogelijke opgave. Soma, Barely Legal, Someday, Last Nite, New York City Cops... niet te doen. Als viering van het afgelopen jaar, waarin Concerto 70 jaar bestond, is deze plaat nu nog een koopje. Halen dus!

De Nachtwacht: Volwassenwording van een Muzikale Duizendpoot

Als rapper had Jiri Taihuttu onder de naam Jiri11 zijn plek veroverd binnen de hiphopscene. Maar Jiri is de hiphop inmiddels ontgroeid waardoor een totaal nieuw muzikaal project is ontstaan; De Nachtwacht. Hierin neemt Jiri de ruimte om muzikale diepgang te vinden, geïnspireerd door 70s rock, gitaarhelden en zijn gevoel voor veelzijdigheid.

(Door: Daan Hutting)

De honger naar nieuwe genres kwam niet uit de lucht vallen voor Jiri. "Om eerlijk te zijn ben ik opgegroeid met meerdere muziekgenres. Muziek is gewoon een taal die ik goed beheers. Welk genre daaraan vastzit maakt voor mij niet zo veel uit" licht Jiri toe. Die brede muzikale opvoeding, van flamenco tot hardrock, gaf hem de fundering om een muzikale alleseter te worden. Zo'n twee jaar geleden schreef hij een lied met Wieger Hoogendorp (Goldband, Sophie Straat) die hem op het juiste spoor zette. Die sessie beviel zó goed dat hij besloot meer nummers in die richting te schrijven. Hij verwacht dat die track op zijn volgende plaat terechtkomt.

Na samengewerkt te hebben met verschillende producers was daar een volwaardige plaat. Geen uitproberende EP zoals veel bands zouden doen. Hierin neemt Jiri de in-your-face mentaliteit uit de hiphop mee naar de bandwereld. Een inspiratie voor de songwriting was Steely Dan, bekend om hun complexere akkoordenschema's. "Zij hebben me geïnspireerd iets te creëren wat goed consumeerbaar klinkt voor de luisteraar, maar waar meer complexiteit achter zit". Om dat geluid te bereiken werkte hij onder andere met Dries Bijlsma (Opgezwolle/Typhoon). Bijlsma stelde zijn schatkamer aan analoge apparatuur ter beschikking. "Hij heeft bijvoorbeeld een Hammond B3 staan, zo'n iconisch geluid, misschien wel mijn favoriete instrument naast de gitaar. Echt the real deal qua sound". Op het podium manifesteert de transformatie zich misschien wel het sterkst. Gitaarsolo's, voorheen géén onderdeel van Jiri's hiphopshows, nemen nu een prominente plek in bij De Nachtwacht. Iets wat Ronnie Flex hem al eerder had aangeraden. Voor Jiri draait het daarbij om emotie boven virtuositeit. "Het allerbelangrijkste is dat je het voelt. Ik denk niet per se dat techniek er veel mee te maken heeft. Een solo moet

in dienst staan van het lied. De solo op Sympathy for the Devil is misschien wel één van de domste solo's, maar die werkt echt super". Het is dan ook geen verrassing dat Jiri groot fan is van expressieve gitaristen zoals Peter Frampton. "Zijn nootkeuze is heel erg uniek".

Het bandleven vergt meer voorbereiding dan het rappen, maar geeft hem ook meer voldoening. "Ik haal veel meer plezier uit dat improviserende en complexere. Als rapper stond alles zo goed als vast en heb je alleen

de microfoon. Nu hangt er veel af van improvisatie bij mijn solo's en is het technisch moeilijker door de toevoeging van een band".

"Muziek is gewoon een taal die ik goed beheers.

Welk genre daaraan

vastzit maakt voor mij

niet zo veel uit."

Een nieuwe sound brengt ook een nieuw imago met zich mee. Bij elk van de singles van De Nachtwacht lanceerde Jiri videoclip. Iets wat tegenwoordig lang niet elke band meer doet. Wat is volgens Jiri de functie van videoclips voor bands tegenwoordig? "We weten allemaal dat YouTube redelijk dood is," stelt Jiri. Toch ziet hij videoclips als een

kans om zijn artistieke visie te verwezenlijken. Je kunt je er "positioneren als artiest zoals je gepositioneerd wil worden". De clips beginnen steeds met een introductie door een bekend persoon a la Saturday Night Live. "Dat idee werkte bij de eerste clip goed en hebben we daarna doorgezet voor de andere video's." Zo introduceert Hans Klok passend de single 'Illusionist'. Magie en mystiek zijn terugkerende thema's in de muziek van De Nachtwacht, volgens Jiri vanwege zijn Molukse achtergrond dat gekenmerkt wordt door het spirituele.

Jiri's metamorfose, van hiphopartiest tot frontman van een old school (yacht)rockband wordt nu al goed ontvangen. De eerste clubtour van De Nachtwacht was binnen no-time uitverkocht.

QUEEN *LIVE* KILLERS

QUEEN'S LEGENDARY 1979 *LIVE* ALBUM, FINALLY BACK ON 2LP

CAFÉ BLEU

6CD & 3LP EXPANDED EDITIONS OF THE STYLE COUNCIL'S DEBUT ALBUM

NON-ALBUM SINGLES & B-SIDES | REMIXES
DEMOS & OUTTAKES | LIVE RECORDINGS & RADIO SESSIONS

REISSUES

ACE OF BASE **The Bridge**

"She leads a lonely life" schalt door de speakers. Je danst tussen de rokende mensen in je favoriete bar-dancing

zonder oordopjes de nacht in, jezelf tegoed doende aan Bacardi Breezers in alle kleuren van de regenboog. De euro-house is na jaren van vergetelheid als een wonder toch weer herrezen. De nineties beleven een glorieuze revival. Het tweede album van Ace of Base bestaat 30 jaar en is nu beschikbaar op mooi gekleurd vinyl. Dompel je onder in nostalgie of laat je verrassen door die oh zo herkenbare nineties sound. (Vera Verwoert)

ALICE IN CHAINS **Alice in Chains**

De titelloze plaat die door fans stevast Tripod wordt genoemd, wil niet behagen.

Dit is rouw in versterkers: traag, donker

en onverbidlijk. Alice in Chains klinkt hier als een band die bij elkaar blijft terwijl alles kraakt. Geen catharsis, geen verlossing, alleen zwaarte die blijft staan. Zoals de hond op de hoes: mank, maar aanwezig. Dertig jaar later klinkt het album niet gedateerd maar juist onthutsend scherp. Deze heruitgave onderstreept hoe compromisloos eerlijk Tripod was — en hoe zeldzaam die vorm van zwaarte in rockmuziek is gebleven. (Wim Koevoet)

ICHIKO AOBA **Windswept Adan**

Vorig jaar haalde Ichiko Aoba's Luminescent Creatures menig jaarlijstje.

Windswept Adan (2020) was hier zowel

conceptueel als muzikaal een voorganger van. De Japanse folkartieste introduceerde hier het verhaal van een meisje dat op een sprookjesachtig eiland terechtkomt. Ook voegde Aoba elementen uit klassieke muziek en jazz toe aan haar akoestische gitaarspel en betoverende zang. Deze weelderige arrangementen geven haast het gevoel dat je door de wind wordt opgetild, en zo wordt meegevoerd langs de verhalen die zich per nummer ontvouwen. (Laurence Tanamal)

ATOMIC KITTEN **Right Now**

Toen de Britse meidengroep Atomic Kitten aan het begin van deze eeuw

een eerste album uitbracht was dat niet

meteen een succes. Gelukkig zorgde hitsingle Whole Again voor een omkeer en was de definitieve doorbraak een feit. Vervolgens verscheen in 2001 een nieuwe versie van het debuutalbum Right Now, waarvan een coverversie van Eternal Flame van The Bangles Atomic Kitten's tweede wereldhit werd. Omdat het album 25 jaar geleden verscheen is Right Now voor de allereerste keer op vinyl verkrijgbaar. (Stef Ketelaar)

TONI BRAXTON

Toni Braxton / Secrets / The Heat

Ben je toe aan een dosis R&B in je platencollectie? Dan kun je blij worden, want Toni Braxton heeft haar eerste drie albums opnieuw op vinyl uitgebracht. Respectievelijk gaat het om haar debuutalbum Toni Braxton uit 1993, de opvolger Secrets uit 1996 en haar derde langspeler The Heat uit 2000. De albums waren lange tijd niet of moeilijk op vinyl verkrijgbaar, dus deze reissues kun je absoluut must-haves noemen. (Stef Ketelaar)

KELAL PHIL COHRAN & LEGACY **African Skies**

De oorspronkelijke release werd in 1993 opgenomen in het DAT-formaat en was bedoeld voor het Adler Planetarium

in Chicago. Enig audio-restauratiewerk was dus nodig voor deze re-release. Cohran is bekend vanwege zijn werk als trompetist in het Sun Ra Arkestra. Hij legde ook de grondslag voor de AACM, een organisatie voor muzikanten. Cohran ontwikkelde ook bijzondere muziekinstrumenten, waarvan de Space Harp te horen is op sommige Sun Ra albums en Maurice White van Earth, Wind and Fire inspireerde om ook een vegelijkbaar instrument in te zetten. De muziek op 'African Skies' is hypnotiserend, hemels, psychedelisch en spiritueel. (Ruud Jonker)

ALICE DEEJAY

Who Needs Guitars Anyway?

Op de golf van het succes dat de Eurodance veroorzaakte ontstond in 1998 het project Alice DeeJay. Achter de schermen zorgden Wessel van Diepen, Dennis van den Driesschen, Sebastiaan Molijn en Eelke Kalberg voor hitgevoelige producties, terwijl zangeres Judith Pronk het gezicht werd. Het enige album van Alice DeeJay – Who Needs Guitars Anyway? - is vanwege het 25-jarig bestaan voor het eerst op paars vinyl verschenen en bevat de hits Better Off Alone, Back In My Life, Will I Ever, The Lonely One en Celebrate Our Love. (Stef Ketelaar)

MICHAEL JACKSON

Number Ones

Het is alweer twintig jaar geleden dat de cd-versie van Number Ones uitkwam, nu verschijnt dit compilatie-album

van Michael Jackson eindelijk op vinyl! Op het album staan een verzameling van singles van Jackson die wereldwijd op nummer 1 hebben gestaan: van Don't Stop 'Til You Get Enough uit 1979 tot You Rock My

World uit 2001. Daarnaast zijn er twee bonus tracks aan toegevoegd: Break of Dawn (albumtrack van Invincible) en One More Chance, de laatste officieel uitgebrachte single – geschreven door R. Kelly – die tijdens Jacksons leven werd uitgebracht. Ook verkrijgbaar in rood vinyl (gelimiteerde uitgave). (Godfried Nevels)

ETTA JAMES
At Last (75th Anniversary)

At Last, oorspronkelijk uitgebracht in 1961 op Chess Records, was de grote doorbraak van zangeres Etta James, en staat na 65 jaar nog steeds kaarsrecht overeind als een van de beste R&B albums aller tijden. Die mag dus niet ontbreken in de Chess Records 75th Anniversary Series, waarin de beste albums uit de rijke Chess discografie een audiofile reissue krijgen. Het album is gemasterd van de originele analoge tapes, geperst op 180 gram vinyl bij Quality Record Pressings (QRP) en verpakt in een uitklapbare hoes van hoogwaardig karton. Deze heruitgave mag dan ook niet ontbreken in de verzameling van elke zichzelf respecterende soul en R&B liefhebber. (Jos van den Berg)

LOOTPACK
Soundpieces: The Antidote

Met recht weer zo'n reissue die noodzakelijk is om uit te brengen, omdat het een klassieker betreft die de tijdgeest van de periode waarin hij uitkwam perfect weergeeft. Dit is het enige album dat Lootpack als groep uitgebracht heeft en het ademt die heerlijke 90s feel. Alle producties zijn voor rekening van de geniale Madlib en met gastoptredens van Dilated Peoples, Alkaholiks en Declaime mag je gerust spreken van een ultiem West Coast-underground feestje, laidback en funky, waarbij de spreekwoordelijke zon bij elke track door breekt. Heerlijk! (Dirk Monsma)

MERCURY REV
All Is a Dream

Met All Is a Dream (2001) trok Mercury Rev zich terug uit de chaos van de jaren ervoor en vond rust in melancholie en melodie. De songs zweven tussen dromerige pop en zacht psychedelische rock, gedragen door Jonathan Donahue's breekbare stem en warme arrangementen. Geen grote gebaren, wel intimiteit en berusting. Twintig jaar later klinkt het album nog steeds als een nachtwandeling vol lichtpunten: ingetogen, troostrijk en tijdloos. (Wim Koevoet)

GEORGE MICHAEL
Faith
(Sony)
LP coloured, 2LP, LP, CD

Na 10 jaar wordt Faith opnieuw gereissue op vinyl en CD. Er zijn weinig albums die een hele muziekgeneratie zo hebben gedefinieerd als deze. Wham! was al groot, maar George Michael werd met deze - nagenoeg helemaal zelf geproduceerde, gearrangeerde en ingespeelde - soloplaat uit 1987 op z'n 24e groter dan de wereld. Faith was niet alleen een muzikaal statement, maar ook een fashion statement en persoonlijke hergeboorte. De begintonen van de titelsong Faith op kerkorgel, in combinatie met de stand-still in leren jas, blauwe gescheurde jeans, Aviator en gitaar tegen de jukebox uit de clip (check YouTube!), zeggen alles. Faith, Father Figure, One More Try en Monkey werden monsterhits en I Want Your Sex kreeg zelfs een ban van de BBC maar steeg alsnog op via MTV met additionele safe sex disclaimer in de videoclip ;) Deze plaat brengt je onmiskenbaar terug in die tijd maar klinkt nog steeds prachtig, modern en relevant. Zeker in de laatste master. Tijdloos dus, als conclusie bijna 40 jaar later. Alle 9 nummers zijn diep persoonlijk en gaan in de breedte tussen soul, R&B, (gospel)pop, rock en synth-funk. Interessant aan de LP is dat zijde 2 duidelijker meer club en LinnDrum is dan de meer poppy zijde 1. Mocht je hem halen dan kun je kiezen uit 4 verschillende edities, van straightforward 1 LP op zwart vinyl tot een dubbelaar op red & black marble vinyl! (Frank Renooij)

LAURA PAUSINI Io Canto 2

De Italiaanse superster Laura Pausini maakte twintig jaar geleden een album met covers van Italiaanse klassiekers. Ze vond dat ze daar wel een vervolg aan kon geven, want de lijst van Italiaanse juweeltjes is natuurlijk eindeloos. De gemiddelde Nederlandse luisteraar zal Pausini's nieuwe imitaties van Italiaanse collega-artisten niet herkennen. In die zin klinkt Io Canto 2 dus eigenlijk gewoon als een heel nieuw album. Leuk is wel dat de zangeres ook een cover van Madonna's La Isla Bonita heeft opgenomen, als eerbetoon aan de Latin muziek. Daarnaast waagt ze zich ook aan de Duitse en Franse taal. Persoonlijke favoriet: Ritorno ad amare, een bombastisch nummer waarmee dit album op spectaculaire wijze geopend wordt. (Stef Ketelaar)

SUN RA Super Sonic Jazz

In 1953 richtte Sun Ra zijn big-band The Arkestra op, dat tot aan zijn dood zijn ensemble zou blijven. Dit gezelschap werd door de jaren heen bekend om de extravagante outfits, uitbundige optredens, muzikale experimenteerdrijf en een enorme berg opnames. Bij de vroegste daarvan hoort dit Supersonic Jazz, dat – gezien de populariteit van de complexe bebop in die tijd – opvallend melodieus is. Niet vreemd als je bedenkt

**BUCK MEEK
+ GERMAINE
DUNES** VR 27.03.26

BNNYHUNNA ZA 11.04.26

CASEY DI 14.04.26

PEACHES VR 24.04.26

**CRIPPLED
BLACK
PHOENIX** MA 04.05.26

TRICKY VR 29.05.26

DOORN
ROOSJE

SPOT

DO 19 FEB
**LEIF
VOLLEBEKK**

ZA 21 FEB
WIM MERTENS

ZO 22 FEB
ARIEL POSEN

MA 23 FEB
WILLOW AVALON

DI 24 FEB
JUNIOR KELLY

ZA 28 FEB
KM

ZA 28 FEB
**THE BROS.
LANDRETH**

MA 2 MAART
**'PHREAKO'
RICO'S WERELD**
THEATERAVOND MET
RICO VAN OPGEZWOLLE

DO 5 MRT
**HET ZESDE
METAAL**

ZA 7 MRT
**NIELS
GEUSEBROEK**

MA 9 MRT
BOY & BEAR

DO 12 MRT
**INGE
VAN CALKAR**

ZA 14 MRT
ANOUK WOLF

ZA 14 MTR
WIES

DI 17 MRT
A.S. FANNING

DO 19 MRT
**THE BOXER
REBELLION**

SPOTGRONINGEN.NL

I-SEF U-SEF
Consistency
(Preference Records)

Een onbewoond eiland. Voor de een gevoel van eenzaamheid en isolement. Voor de ander een droombeeld van ruimte en rust. Als kleine jongen ervoer ik nogal eens onrust. Slapeloze nachten. Dan kwam mijn vader naast me zitten, stopte hij een cd'tje in het Philips radiootje op het nachtkastje en nam hij me mee naar zo'n onbewoond eiland. Eentje in mijn hoofd. Zo gingen we dan op zoek naar richting in de onrustige ruis die zo vaak volgde op momenten van stilte. Laat Consistency nou net Yousef El-Magharbel's lofzang zijn aan die stilte. Aan het enige consistente in ieders leven: eenzaamheid. Onder de noemer i-sef u-sef maakt hij vignettes van songs. Als schetsen in een schrift en pagina's in een dagboek, geschreven op een zolderkamer, zijn de composities kort, kunnen ze plotseling eindigen en lopen ze in elkaar over. Abstracte geintjes wisselen af met fraaie solo's. Allemaal op zijn fagot. En dat klinkt veel duffer dan het is, want i-sef u-sef klinkt Dilla-esque of Madibiaans. Er wordt ook gezongen. Teksten over zelfreflectie die uitmonden in zelfliefde. Dat alleen zijn niet eenzaam hoeft te zijn. Het maakt van Consistency de ultieme zolderkamerplaat. En is de beste zolderkamerplaat niet ook eigenlijk meteen de perfecte Desert Island Disc? Voor de jonge i-Stef u-Stef zeker. (Stef Mul)

**Desert
Island
Disc**

dat Sun Ra sterk geïnspireerd was door ragtime en swing. Dus hoor je op Supersonic Jazz veel echo's van bijvoorbeeld Duke Ellington, maar net zo goed aanzetten tot de avant-garde jazz waar Sun Ra later furore mee zou maken. Deze heruitgave bevat naast de originele plaat een extra schijf met stukken die de plaat niet haalden, maar zeker wat toevoegen. Een fijne introductie voor wie nieuwsgierig is dus, en voor de liefhebber een heerlijke aanwinst. (Louk Vanderschuren)

WESTLIFE

25 – The Ultimate Collection

De Ierse popgroep Westlife is al sinds 1998 actief, maar toch wordt er nu pas een 25-jarig jubileum gevierd. Met een wereldtournee en het album The Ultimate Collection staan de vier mannen stil bij een indrukwekkende carrière van 55 miljoen verkochte platen, 14 Britse nummer één-hits en 7 nummer één-albums. Naast klassiekers als If I Let You Go, Fool Again, My Love en Uptown Girl bevat het verzamelalbum ook vier nieuwe songs, waaronder het door Ed Sheeran (deels) geschreven Chariot. (Stef Ketelaar)

Vergeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

BOBBY DARIN

If I Were a Carpenter (1966)

Bobby Darin werd slechts 37 jaar oud, maar wist daar, zeker muzikaal, alles uit te halen. Vooral bekend als zanger van laagdrempelige popmuziek op het snijvlak van rock 'n roll en (Big Band) Crooner-Jazz was hij eind jaren vijftig een graag geziene verschijning. Maar juist toen hij, onder invloed van de nieuwe generatie rockers, midden jaren zestig vergeten leek te worden, leverde hij zijn meest interessante werk af. Met maar liefst vijf nummers van Tim Hardin, en verder covers van John Sebastian en een piepjonge John Denver, wist hij aansluiting te vinden bij de nieuwe folkrock beweging. Zijn stemgeluid, altijd vol bombast, was opeens ingetogen en emotioneel, de productie sfeervol en bijna minimalistisch. Het leverde hem een Grammy en een hoop waardering op, maar na nog zo'n LP (het eveneens uitstekende Inside Out) probeerde zijn label Atlantic hem toch terug te duwen naar het middle-of-the-road genre. Reden genoeg voor Darin om te vertrekken naar het kleinere Direction, en daarna naar Motown (!). In 1973 overleed hij, wegens een in zijn jeugd beschadigd hart niet onverwacht, en wordt hij anno nu vooral herinnerd om zijn vroege werk. Niet onterecht, maar deze LP dient onmiddellijk uit de vergetelheid te worden gehaald. (Jurgen Vreugdenhil)

INTERVIEW

QUEEN'S PLEASURE

Twee weken geleden verscheen de nieuwste plaat van Queen's Pleasure: Stunt Double. Ken je dat gevoel dat je een figurant bent in je eigen leven? Jurre Otto, zanger van de band, kent het maar al te goed. Niet de superster, maar die tweede gast, klaar om de klappen op te vangen. Jurre Otto (zang), Jelmer Os (bas), Teun Putker (gitaar) en Sal Rubinstein (drums) komen langs in Concerto om te vertellen over hun nieuwste plaat. En nu we toch tussen de platenbakken staan, delen ze meteen hun favoriete platen en inspiratiebronnen.

(Door: Lotte Hurkens)

Hoewel de bandleden van Queen's Pleasure nog jonge twintigers zijn, gaan ze al een tijd mee. Rond hun vijftiende begonnen de jongens samen muziek te maken en daar zijn ze eigenlijk nooit mee gestopt. Wat begon als gelikte britpop, strak in het pak, is door de jaren heen geëvolueerd naar een breder spectrum aan indie-rock. Niet alleen werden ze volwassen (van 15 naar 25), ook hun geluid, dynamiek en smaak veranderden mee. Samen opgroeien betekent ook dat persoonlijkheden zich naar elkaar vormen. En toch: de gezelligheid is gebleven. Ze gaan nog steeds samen naar de kroeg.

Ook in Concerto, aan tafel, is die onderlinge band voelbaar. Een geoliede machine, met onderling respect. Ze kennen elkaar door en door, zijn volledig op elkaar ingespeeld. Juist daarom voelde het tijd voor een frisse wind. Die kwam er met de samenwerking met producer Dylan van Dael - eerder bekend van werk met Joost Naaz - en nu met Queen's Pleasure.

Hoe die samenwerking tot stand kwam? "We wilden iets meer geproduceerd, meer gedurfd," vertelt de band. Dylan werd getipt: meer een hiphop- en popproducer, jonge gast, dezelfde energie en humor. Queen's Pleasure bleef dicht bij hun kern, Dylan mocht daar vrij mee aan de slag. "We waren eigenlijk op zoek naar een soort vijfde bandlid," zegt Sal. Alles werd opgenomen op een click, waarna Dylan er op zijn laptop mee aan de slag kon. Wat zij opstuurden en twee weken later terugkregen, verschilde soms werelden. De grootste verrassing? Eva. Wat begon met alleen gitaar, drums en bas, kreeg synths en strijkers erbij. Ook Dutch Players bevat nu drumcomputerbeats - iets waar de band nooit eerder mee had gewerkt.

Sleutelplaten & inspiratie

Die openheid voor nieuwe invloeden hoor je niet alleen terug in hun eigen werk, maar ook in de platen die ze grijs hebben gedraaid. Dus aan elk van de bandleden de vraag: welke plaat heeft jouw muziekspel geïnspireerd?

Jelmer: Black Country, New Road - Live at the Bush Hall

"Hoewel dit niet specifiek om bas gaat, is dit alsnog een plaat die mij enorm inspireert. Die liveplaat is sinds hij uit is mijn favoriet. Ik hou van liveplaten - er wordt steeds minder live opgenomen. Gewoon: dit is het. En dat voel je. Wat er live gebeurt, hoor je ook hier.

De twee nieuwe BC,NR-platen heb ik lang niet zo vaak gedraaid, maar deze wel."

Jurre: Bambara - Birthmarks

"Ik luister de laatste tijd veel naar Bambara. Canadese post-rockband. Ik ben niet zo'n fan van zangers - zingen an sich interesseert me niet zoveel. Het gaat me om emotie en tekst. Of je een hoge C kan halen? Boeien. Bij Bambara zijn de teksten een soort conversatie. Er zit een horrorachtige vibe in, vaak met een donkere twist. Heel intens."

Teun: Ramones - It's Alive

"Voor onze nieuwe plaat probeerde ik juist 'minder goed' gitaar te spelen. Ik heb lang geprobeerd zo goed mogelijk te klinken - mooi vibrato hier, kijk mij eens gitarist zijn. Nu dacht ik: als ik het niet hoeft te spelen, doe ik het niet. Ik heb knetterveel naar de Ramones geluisterd. Die hebben een gitaarsolo waarin letterlijk de hele tijd één noot wordt gespeeld. Dat is het stoerste wat je kan doen. Zo cool ben ik niet, maar als ik in de buurt kom, ben ik tevreden."

Sal: This Is Lorelei - Box for Buddy, Box for Star

"Ik vind drummers eigenlijk niet zo interessant. Dat komt denk ik doordat we vroeger geobsedeerd waren met zo goed mogelijk spelen. Maar deze plaat van This Is Lorelei is een sleutelmoment voor mij. Wat ik vet vind, is de diversiteit: een stoffig countryliedje, dan weer een track met autotune. Het breekt genre grenzen, maar blijft samenhangend doordat het zo duidelijk één artiest is. Ook is het heel loop-based, met drumloops en kleine patronen. Daar zijn wij nu ook veel mee aan het experimenteren. Echt een vette plaat."

De krenten uit de pop

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.

Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

Courtney Marie Andrews – Valentine

De Amerikaanse muzikante Courtney Marie Andrews beschikt over een van de mooiste stemmen uit de Amerikaanse rootsmuziek en heeft ook met Valentine weer een indrukwekkend mooi album afgeleverd. Het is een album dat wederom werd gemaakt met een klein team en dat, net als zijn voorgangers, indruk maakt met mooie en bijzondere klanken en een vakkundige productie. Ook de songs van de Amerikaanse muzikante zijn weer van hoog niveau en het zijn ook dit keer zeer persoonlijke songs. Het mooist van alles blijft echter de stem van Courtney Marie Andrews.

Jana Horn – Jana Horn

De Amerikaanse singer-songwriter Jana Horn maakte behoorlijk wat indruk met haar eerste twee albums en ook op haar derde titelloze album imponeert ze weer met een prachtige stem en een bijzonder eigen geluid. Het is knap hoe Jana Horn direct met de eerste noten van haar derde album een bijzondere sfeer weet op te roepen. De combinatie van instrumenten, het lage tempo en het verwerken van onder andere invloeden uit de folk, jazz en psychedelica geven ook het derde album van de muzikante uit Austin, Texas, weer een uniek eigen karakter en geven het muziekjaar 2026 direct glans.

Jenny on Holiday – Quicksand Heart

De Britse muzikante Jenny Hollingworth timmert al tien jaar aan de weg als helft van het duo Let's Eat Grandma, maar levert nu als Jenny on Holiday met Quicksand Heart een werkelijk geweldig popalbum af. Let's Eat Grandma oogstte met name in kleine kring veel lof voor haar albums, maar Jenny Hollingworth zet maar haar eerste soloalbum onder de naam Jenny on Holiday een flinke stap richting een veel groter publiek. Quicksand Heart is immers een geweldig popalbum met onweerstaanbaar lekkere songs, waarin de Britse muzikante indruk maakt als zangeres.

Dave & Joppe belichten fenomenen
uit de wereld van het dance vinyl!

(door: Joppe Harinck & Dave van den Bosch)

DJ CORNER

Moodymann & Peacefrog

Het Engelse label Peacefrog, opgericht in 1991, is druk bezig veel van hun belangrijkste titels opnieuw uit te brengen. Veel daarvan was lange tijd nauwelijks verkrijgbaar, waardoor een aantal titels hard de winkel uitvliegen. Zo hebben ze onlangs een aantal albums heruitgegeven van Kenny Dixon Jr., alias Moodymann, die als baanbrekend worden gezien in het Detroit house-genre. Het gaat om zijn albums *Forevernevermore*, *Silence In the Secret Garden*, *Black Mahogani* en *Black Mahogani II*. (Door: Joppe Harinck & Dave van den Bosch)

Moodymann doet zijn naam eer aan op deze albums. Hij gebruikt vaak oude jazz- en fusion-samples en maakt er sferische filterdisco house van. Het klinkt alsof je laat in de nacht naar de radio luistert en via meerdere frequenties flarden muziek en stemmen opvangt, die zich uiteindelijk samenvoegen tot een deephouse-track. Door zijn lo-fi productie weet hij zijn tracks altijd een mysterieus, rauw en soulvol randje mee te geven. *Black Mahogani II* vormt hierop een uitzondering: een lang uitgesponnen jazzsessie van 21 minuten, met Moodymann's karakteristieke raspende stem als terugkerend middelpunt.

Ook belangrijke titels van Theo Parrish voor het label zijn weer te krijgen, zoals zijn debuutalbum *First Floor* (Part 1 & Part 2) uit 1998. Theo Parrish lijkt meteen in deze golf van represses van Peacefrog ook zijn eigen label *Sound Signature* te willen meenemen, want daarvan is ook veel opnieuw verkrijgbaar.

Interessant aan Peacefrog is dat ze, naast het uitgeven van veel belangrijke house- en techno-platen (denk ook aan Kenny Larkin, Luke Slater en Daniel Bell), af en toe met veel succes een popplaat uitgeven. Denk aan muziek van onder andere Little Dragon, Nouvelle Vague en José González. Van de laatste is momenteel in ieder geval het album *Veneer* weer beschikbaar. Toch is het niet heel verrassend dat Peacefrog een brede smaak heeft, aangezien de naam van het label ontleend is aan een nummer van The Doors.

Radiohead

Vrijdagavond 12 december 2025 sloot Radiohead het Duitse deel van hun Europese tour af met een vierde, uitverkochte show in de Uber Arena in Berlijn. Wat zich daar ontvouwde was geen gewoon concert, maar een show op wereldniveau: kleurrijk, intens en soms adembenemend. Radiohead nam ruim 17.000 mensen mee op een reis door alle emoties, van verstilde kwetsbaarheid tot uitzinnige energie.

De Uber Arena bleek een prachtige venue voor dit magische schouwspel. Ondanks de schaal en de mix die soms moeizaam overkwam, wisten Thom Yorke en zijn kompanen een (bijna) intieme sfeer te creëren, waarin elk detail telde. Het ronde podium en de enorme schermen gaven de avond een bijna filmisch karakter, maar het was vooral de band zelf die indruk maakte. Thom Yorke zwierf dansend over het podium, zichtbaar in zijn element, terwijl de rest van de band met ogenschijnlijk gemak een set van 25 nummers door alle tijdperken heen neerzette.

Een hoogtepunt, juist door zijn imperfectie, ontstond tijdens "No Surprises", toen Yorke het nummer opnieuw moest inzetten vanwege een haperende keel. Het was pure fan-service en maakte de avond alleen maar bijzonderder. Ook nummers als "Exit Music (For A Film)" en een extatisch ontvangen "Jigsaw Falling Into Place" zorgden voor collectieve ademstops in oost Berlijn. Na bijna 8 jaar afwezigheid klinkt Radiohead misschien wel beter, losser en rijker dan ooit tevoren. (Simon Arends)

It's never over - Jeff Buckley

Bijzondere documentaire over de man met de bijzondere stem met een bereik van 4 octaven die moeiteloos schakelde tussen kopstern en borststern, met een vibrato dat hij tot op de millimeter beheerste met veel nieuw en persoonlijk materiaal uit het persoonlijk archief. De film slingert m.b.v. foto's, schetsen, audiovisuele vastleggingen, aantekeningen, voicemailen en andere input chronologisch door zijn leven.

Begenadigd uitermate talentvol, sensitieve artiest met een diepe ziel, een romanticus, poëet maar ook een manisch depressieve wandelende open wond door de verstikkende liefde tussen moeder en zoon die op zijn 27ste een waarlijk Meesterwerk aflevert; 'Grace': 10 tracks waarvan drie covers die een immense impact hebben. (Saillant detail; over de wereldhit Hallelujah zei hij ooit: 'It has a different meaning; it's a song about sex... Not an homage to God... but to the orgasm.') De film toont heel fraai de muzikliefhebber Buckley die het experiment niet schuwt en er vol voor gaat. Zo toert hij drie jaar onafgebroken na 't verschijnen van 'Grace'. Het schuurt een beetje dat er in de documentaire geen aandacht wordt besteed aan het andere album wat in ruwe schetsen al in de steigers stond, noch dat Gary Lucas of Tom Verlaine voorbijkomen. Ook het gebrek aan beelden van zijn (uitgebreide) Europese tournee ontbreken. Regisseuse Berg maakt in die zin een ietwat opmerkelijke keuze. Maar gaat dat zien en 'oordeel' zelf. (Paul Maas)

hiphop history

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur die in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. Deze editie... HipHop is... Wu-Tang Clan

Door: Dirk Monsma)

Wu-Tang Clan

Je kunt geen HipHop History-pagina relevant houden zonder misschien wel de meest invloedrijke groep binnen het genre te eren. We schrijven november 1993 als het collectief Wu-Tang Clan hun iconische debuutalbum "Enter the Wu-Tang (36 Chambers)" presenteert aan de wereld. En wat een schok gaf het wereldwijd! De rauwe, onheilspellende beats van Rza en de keiharde, gritty delivery van Rza, Gza, Method Man, Raekwon, Ghostface Killah, Ol'Dirty, Inspektah Deck en U-God, je voelde als HipHop-liefhebber meteen dat je goud in handen had als je dit album in je bezit had. En ondanks het feit dat het rauw en ongepolijst klonk, bracht het nog verbazend veel commercieel succes met een aantal singles die hoog in de charts terechtkwamen. Wu-Tang Clan werd een merk, een enorme hype op gebied van muziek, film, kleding en

kunst. Maar Wu-Tang Clan behaalde niet alleen als groep grote successen. Ook de individuele leden leverden stuk voor stuk iconische platen af in de jaren 90 en daarna. De platen van Raekwon, Ghostface Killah en Gza zie je stevast terug in de top 10 van menig HipHop-liefhebber.

In 2026 gaat de Wu-Tang Clan weer groots touren. Op 2 maart staan ze in de Ziggo Dome en de tour wordt gevierd met allemaal reissues van het laatste wapenfeit uit 2025 "Black Samson", zoals de Amsterdam-Picture Disc Edition. Voor iedereen die erbij is, have fun! En voor de thuisblijvers: zet die iconische plaat uit 1993 nog eens op, sluit je ogen en ervaar HipHop zoals het bedoeld is.

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep poept op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten raggars worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie...

ALAN VEGA & SUICIDE

Suicide, waanzinnig coole bandnaam en wat een band! Zou tegenwoordig niet snel gekozen worden als bandnaam, althans vergezeld gaan met 'n verwijzing naar 't 113-nummer. Confronterend was de naam in het oprichtingsjaar 1970 ook al. De naam verwees naar een strip getiteld "Satan Suicide" en stond symbool voor de hectische, kritische tijd en omgeving waarin de twee oprichters – vocalist Boruch Alan "Vega" Bermowitz en toetsenist Martin "Rev" Reverby – toen leefden. (New York's deplorabele economische toestand, plus de Vietnamoorlog; ideale bodem voor de opkomst van revolutionaire muziek, waaronder punk). De band was naar eigen zeggen geïnspireerd door een optreden van Iggy Pop's Stooges (1969). Rev en Vega zogen de invloeden uit de fifties en sixties (Velvet Underground, Silver Apples en andere garagerockklassiekers) op, haalden die vervolgens door een Vox Continental (Farfisa-orgel), een echobox en een oersimpele drumcomputer om een onheilige soep van luidschurende elektronische texturen te produceren. Alsof dat nog niet provocerend genoeg was, werd dat gecombineerd met 'n confronterende zanger bezeten door een mix van Elvis en Iggy Pop (en veel meer). Synthpunk was geboren, of in hun eigen woorden: 'Punk, funk en rioolmuziek van Suicide.' Het titelloze debuutalbum (1977), een wild originele mix van sinistere sfeer, brute intensiteit, pulserende elektronica, vervormde doo-wop en huilende zang, werd relatief goed ontvangen door de Europese pers, maar de band bleef ogenschijnlijk obscuur en onbekend en vormde een woedende, spottende tegenpool van de conventionele, op gitaar gebaseerde 'plastic punks die dachten dat punkrock alleen maar bestond uit gitaren, veiligheidsspelden en vuilniszakken.' Nu wordt Suicide gezien als grondlegger van no wave die elementen van punk, postpunk en disco met elkaar verbonden, gelardeerd met een zekere, bepaalde attitude. Je hoort zelfs de wortels van new wave, industrial en techno. Echt hun tijd ver vooruit. (Paul Maas & Cees Visser)

ALAN VEGA

Alan Vega

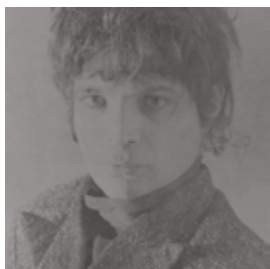
Alan Vega's titelloze eerste elpee krijgt 46 jaar na dato in combinatie met z'n 2de album (Collision Drive) een terechte, uitgebreide heruitgave. De artiest, neen de kunstenaar, zit niet neer bij hetgeen hij, zij, al langere tijd doet maar zoekt nieuwe wegen en dat was wat de Elvis of Psychosis in 1980 deed, een nieuw pad inslaan. Het was een cruciale verschuiving ten opzichte van de compromisloze, pulserende, industrieel geladen elektronische noise van Suicide: het synth-gedreven minimalisme werd ingeruild voor 'n uitgekledde vorm van rock-'n-roll, blues, R&B, rockabilly gefilterd door een art punk-bril. Het werd een tribute to "the Holy Trinity... Elvis is my God accompanied by Roy Orbison en Jerry Lee Lewis". Het album gaf Vega de kans om verschillende facetten van zijn "schaduwdichter"-persona te verdiepen en uit te werken. Cultklassieker nog immer. (Paul Maas)

ALAN VEGA

Collision Drive

Met Collision Drive levert Alan Vega (1938 - 2016) in 1981 zijn tweede en andermaal compromisloze plaat af die zijn status als elektronische punkpionier onderstreept. De beats zijn rauw en repetitief, de synths scherp als scheermessen, terwijl Vega's half gesproken, half gezongen vocalen (als ware hij een soort Electronic Elvis) blijven fascineren. De nu verschenen reissue is geen nostalgische terugblik, maar een even minimalistisch als dreigend album dat nog steeds confronteert en onrustig maakt – precies zoals je van de vooruitstrevende Vega mag verwachten. (Cees Visser)

ESNS editie

Het showcase-festival van Groningen (en de wereld) om naar om te kijken: Eurosonic & Noorderslag. De toplijstjes hebben we allemaal gezien, dus hier nog even wat –volgens ons ondergewaardeerde - acts van ESNS om toch nog even in het zonnetje te zetten... Met deze editie Lézard, Plantoid en Heidi Curtis.

Heidi Curtis

Deze 24-jarige singer songwriter uit Newcastle (die mede beïnvloed is door grootheden als Fleetwood Mac, Kate Bush, Florence and the Machine en Jeff Buckley) heeft niet alleen een dijk van een stem, maar bespeelt ook gitaar, piano en neemt deels de productie voor haar rekening. Op singles Undone en Siren (waar inspiratie uit een lokale mythe en haar maritieme afkomst geput wordt) horen we onmiskenbaar het vakmanschap dat ze samen met haar band (Josh Thompson lead guitar, Dylan Thompson drums en Joe Nixon bass) neer weet te zetten. Wij zijn zeker niet de enige die haar een veelbelovende toekomst voorspellen. Artiesten als Sam Fender, Paul Weller en Paolo Nutini namen haar al mee "on the road" als voorprogramma. Later dit jaar verschijnt er een EP en zal Heidi flink gaan touren zo laat manager Tom Curtis ons weten. Ook ons land zal zeker nog op het tourschema verschijnen. Buiten dat Heidi Curtis geweldige muziek maakt heeft ze ook nog een prima muzieksmaak, getuige haar top 3 albums allertijden:

- Grace - Jeff Buckley
- Can't buy a thrill - Steely Dan
- Revolver - The Beatles

Plantoid

Afkomstig uit het Engelse Brighton put Plantoid inspiratie uit behoorlijk wat verschillende muziekgenres. Van Jazzy tot Psychedelische Rock, van Post-Punk tot Indie Rock. De herkenbare en daarbij veelzijdige zang van zangeres Chloe Coyne is de lijm die al deze stijlen bij elkaar weet te brengen en ervoor zorgde dat het debuutalbum Terrapath een zeer aangename kennismaking was met deze creatieve band. Luister maar eens naar het prachtig, dromerige Is That You? Op 30 januari komt het tweede album Flare uit. Singles Good For You en Ultivatium Cultivation zijn alvast een fijn voorproefje. Wij verwachten een glansrijke toekomst voor deze band en hopen dat ze na ESNS nog vaak de Nederlandse podia aan gaan doen. Een band om in de gaten te houden voor iedereen die van een muzikaal avontuur buiten de gangbare muzikale hokjes houdt. (Said Ait Abbou)

Lézard

Op 20 februari verschijnt het ongetwijfeld zeer dansbare debuutalbum ('Que Se Passe T-il') van deze funky zuiderburen. Ik mocht deze vijfkoppige band uit Gent verleden jaar al live aanschouwen (tijdens Mama's Pride in Geleen) en was behoorlijk onder de indruk van de retestrakke set die ons voorgeschoteld werd. De samenhang van Neil Claes en Myrthe Asta is een van de vele troeven van deze veelbelovende band. Het geweldige Manifestique is daar een goed voorbeeld van. Stilzitten is bij het beluisteren van Lézard een haast onmogelijke opgave. De ene na de andere lekkere gitaarriff, groovende baslijn en maf synthgeluidje vliegt je om de oren. Single How Does It Feel? met David Bowie / Talking Heads vibe is voor nu het absolute hoogtepunt. Wat een topnummer. Wij kunnen niet wachten op meer van al dit moois. Een aanrader deze band. (Said Ait Abbou)

Altın Gün's concessielloze ode aan Neşet Ertaş

*Altın Gün is terug met hun zesde studioalbum *Garip*, een ode aan de Turkse aşık-legende Neşet Ertaş. Waar de band voorheen herinterpretaties van allerlei Turkse folkartiësten opnam, is er nu bewust gekozen voor één muzikale inspiratiebron in de vorm van Ertaş. We spreken bandleider en bassist Jasper Verhulst over de totstandkoming van de nieuwe plaat, de culturele relevantie van Ertaş en waarom *Garip* zich het best laat beluisteren als één geheel.*

(Door: Daan Hutting, foto's: Sanja Marusic)

Met Garip zet Altın Gün een duidelijke stap. Niet breder, maar juist geconcentreerder. De keuze voor Neşet Ertaş kwam volgens Verhulst niet uit een vooropgezet plan, maar eerder door de culturele opvoeding van frontman/zanger Erdiñ Ecevit. "Onze zanger is echt opgegroeid met de muziek van Neşet Ertaş. Zijn familie komt ook uit dezelfde regio, die muziek staat heel dicht bij hem. Daardoor voelde dit als een logische stap."

Ertaş wordt vaak gezien als de moderne belichaming van de aşık-traditie, waarin rondreizende muzikanten verhalen zingend doorgeven, begeleid door hun bağlama (Turks snaarinstrument). Altın Gün ziet zichzelf nadrukkelijk niet als onderdeel van deze traditie. "Zo'n aşık is echt iemand die rondreist en liedjes vertolkt," zegt Verhulst. Volgens hem gaat het in die traditie vooral om tekst en voordracht, het doorgeven van verhalen, terwijl Altın Gün meer vanuit arrangement, groove en klank werkt. "Wat wij hebben gedaan voelt bijna niet als coveren, maar meer als poëzie op muziek zetten."

Die benadering betekende ook dat de band anders luisterde naar het bronmateriaal. De originele opnames van Ertaş zijn vaak minimaal, meestal enkel bestaand uit zijn stem en de bağlama. "Als je die originele versies hoort, zijn ze voor niet-Turkse oren bijna niet te herkennen in onze uitvoeringen." Ertaş is Turkije breed bekend, maar kan niet gezien worden als een 'popartiest' met hits.

De arrangementen voor Garip ontstonden gezamenlijk in de oefenruimte. Waar de band eerder ook met thuisdemo's werkte, keerde Altın Gün nu terug naar de oefenruimte om elkaar als klankbord te kunnen gebruiken in het schrijven en arrangeren van de plaat. "Het enige concept bij deze plaat was om nummers van Neşet Ertaş te doen en om die met z'n allen te arrangeren." Er werd veel geluisterd, veel geprobeerd en ook losgelaten. "Niet alles wat werkte in de repetitieruimte haalde uiteindelijk de plaat." De tekstuele verantwoordelijkheid over de selectie van de nummers lag bij zanger Erdiñ, die na het vertrek van zangeres Merve in 2023 nu de enige in de band is die Turks spreekt. "De tekst moet voor hem kloppen," legt Verhulst uit. Soms viel een nummer af omdat het inhoudelijk niet goed voelde, of omdat het al te vaak was uitgevoerd door andere artiesten. De teksten bleven grotendeels intact. Hooguit werd er een couplet weggelaten als een nummer te lang voelde, maar alleen als het verhaal overeind bleef.

Een opvallend element op Garip zijn de strijkersarrangementen, ingespeeld door het Stockholm Studio Orchestra. In plaats van te kiezen voor traditionele Turkse orkestraties, zocht de band bewust een andere klank. "We wilden niet iets nadoen wat in Turkije al bestaat." Turkse strijkersarrangementen zijn volgens hem vaak groots en bombastisch, met veel unisono-lijnen. "Wij neigden meer naar Italiaanse en Franse pop- en soundtrack-arrangementen uit de jaren zestig en zeventig."

De single "Nerdesin Sen" is de meest energieke track van het album, met een prominente baslijn en drive. Toch is dit niet representatief voor de hele plaat. "Verder staan er op het album ook veel sferische, mellow tracks," aldus Verhulst. Garip is volgens hem geen single-gedreven album. "Het is echt een fijne luisterervaring als geheel. Van begin tot eind voelt het als een trip." Die keuze voor samenhang en rust hangt samen met het eerbetoon aan Ertaş. "Het album mocht best folky zijn, niet in your face of poppy" zegt Verhulst. "Het is een eerbetoon aan een man die dat zelf ook niet echt was."

Dat Altın Gün wereldwijd aanslaat, ziet Verhulst als een combinatie van timing en toegankelijkheid. Psychedelische muziek met invloeden van buiten de

westerse poptraditie vond de afgelopen jaren een breed publiek. Live werkt de muziek in vrijwel elk land, al verschilt de samenstelling van het publiek. In Nederland en Duitsland is er vaak een grote Turkse community aanwezig, terwijl dat in de VS of Mexico nauwelijks het geval is.

***"Wat wij hebben gedaan
voelt bijna niet als
coveren, maar meer als
poëzie op muziek zetten."***

Voor Verhulst persoonlijk bracht het werken aan Garip een verdiept begrip van Turkse folk. Wat hem vooral aanspreekt zijn de melodieën. "De kunst zit niet alleen in de noten, maar ook in de afstand tussen de noten" zegt hij. Ritme speelt daarbij een grote rol, zelfs zonder dat de er drums zitten in de opnames van Ertaş. "Je hoort dat

hij echt iets te vertellen heeft."

Garip is vanaf 20 februari verkrijgbaar.

CLASSIC JAZZ VINYL

Blue Note lanceert twee Lee Morgan re-releases op vinyl. De eerste in de serie Tone Poet, de tweede in de serie Classic. Mastering van master tapes, 'what else'. Ben je klaar voor 'a full Lee Morgan-spectrum'? Je gaat geen betere versies horen. 'Lee Morgan?' Misschien minder bekend dan Davis of Gillespie, maar onterecht. Als deze geweldenaar nog niet in je lp-collectie zit, krijg je hier je dubbele kans. Ook verschijnen er nog twee prachtige Blue Note-klassiekers van Grant Green en Andrew Hill.

(Door: Ruud Jonker & Sjef Moerdijk)

Lee Morgan - City Lights

Lee Morgan met city looks op de sleeve: oversized trenchcoat, trompet nonchalant langs zijn lichaam, wegwijzers overal. De dan 19-jarige(!) speelt in Gillespie's bigband en lanceert parallel zijn zesde lp. Dit platen-tempo houdt Morgan vol tot zijn vroegtijdige dood. Taylor (drums) legt in Benny Golson 'City Lights' de zweep over de blazers. Wow! Echt? Nog eens luisteren. Ja, geweldig! Coleman (op alt, verderop ook tenorsaxofoon), Fuller (trombone) en ook Morgan, ze moeten allemaal aan de bak. Waarna piano (Bryant) en bas (Paul Chambers) voor rust zorgen. Tot de roffels Morgan opnieuw opzwepen. Classic hardbop. 'Tempo de Waltz' is hypnotiserend, trompet-ballad 'You're Mine You' gevoelig. Een hele mooie set. (Sjef Moerdijk)

Lee Morgan - The Procrastinator

Morgan, 10 jaar verder, is op weg naar modal jazz. Wat klinkt dit lekker. Higgins (drums), Hancock (piano), Hutcherson (vibrafoon), Carter (bas), de ritmesectie is uniek. Plus grootheid Wayne Shorter, zijn laatste bijdrage in een Morgan-sessie, klaar voor ander avontuur. De lp start met het gelijknamige 'The Procrastinator', iemand met uitstelgedrag. Best tragisch: Blue Note dacht destijds te moeten wachten in zijn streven naar omzet. Release lukte pas na Morgans dood. Nu de geluidstechnisch perfecte re-release: je zit met je stereo in het midden van het sextet. Morgan en co relaxen ('Dear Sir') en swingen ('Stop Start'). Ze zijn ook cool ('Rio', bossanova). Vibes, brushes, basloopjes: heerlijk, mijn klusje kan nog wel even wachten. (Sjef Moerdijk)

Grant Green - Solid

Recent opnieuw uitgekomen op Blue Note is 'Solid' van Grant Green. Een van de twee post-bop albums die hij in 1964 opnam. De post-bop ontstond vanaf het midden van de zestiger jaren en verenigd kenmerken van de free jazz, bebop en avant-garde. Het werd geen dominante stijl, maar musici werden individualistischer en voegden eigen kenmerken toe, waarvan de belangrijkste de modale benadering was. De improvisatie op basis van vastgestelde akkoorden en wisselingen daartussen maakte dus plaats voor het bouwen van melodische lijnen op basis van een langer vasthoudende harmonische omgeving. Voorbeelden zijn So What en Take Five. Deze release toont gitarist Green op zijn hoogtepunt. De muziek, gespeeld samen met Elvin Jones, McCoy Tyner, Bob Cranshaw, Joe Henderson en James Spaulding zet Green in het daglicht. (Ruud Jonker)

Andrew Hill - Judgement

Een re-release van het in 1964 voor Blue Note opgenomen album met Elvin Jones, Bobby Hutcherson en Richard Davis. Alle composities werden geschreven door pianist Andrew Hill en het album representeert de innovatieve vernieuwing van de avant-garde met roots die in de mainstream bleven. Hij mixt thema's met complexe structuren. Er wordt wel gezegd dat hij daarmee zijn tijd vooruit was. Je kunt niet ontkennen dat Hill origineel was. Opvallend is de 7/8-ste maat in Siete Ocho. Trouwens een heel spannend begin van deze track met later subliem drumwerk van Jones. Alfred is een ode aan Alfred Lion, mede-oprichter van Blue Note en is een gevoelige ballad. Fraai samenspel tussen de bass-solo van Davis, subtiel gevolgd door de piano. Let op het fraaie artwork van Reid Miles. (Ruud Jonker)

Achter De Schermen

Nationaal Klimaat Platform

*Waarom festivals vechten voor hun toekomst – en die van ons
Festivals in Nederland staan onder druk. Niet een beetje, maar structureel. Kosten rijzen de pan uit, regelgeving wordt strenger en extreem weer is allang geen uitzondering meer. Waar een ticket voor Lowlands tien jaar geleden nog 175 euro kostte, betaal je nu het dubbele. Grote festivals redden het nét; kleine festivals niet. In 2024 verdwenen er zo'n honderd van de Nederlandse festivalagenda. En dit is pas het begin. Door klimaatverandering krijgen festivals steeds vaker te maken met hittegolven, hoosbuien en stormen. De sector staat op een kantelpunt. Toch zou het een enorme vergissing zijn om festivals alleen te zien als kwetsbare kostenposten. (Door: Lotte Hurkens)*

Festivals zijn meer dan feest

Volgens het Nationaal Klimaat Platform (NKP) vervullen festivals een cruciale rol in de Nederlandse samenleving. Ze brengen mensen samen, geven ruimte aan cultuur en experiment, en - misschien wel het meest onderschat - ze functioneren als proeftuinen voor innovatie. Op een tijdelijk stukje weiland worden oplossingen getest waar we als maatschappij nog jaren mee worstelen: circulaire afvalstromen, statiegeldsystemen, lokale energieopslag, batterijtechnologie, waterzuivering en duurzame voedselketens. Wat op festivals werkt, kan later op grotere schaal worden toegepast. Tijdens gesprekken die NKP afgelopen jaar voerden met festivals door het hele land werd één ding duidelijk: de bereidheid om te verduurzamen is groot, maar de randvoorwaarden ontbreken.

Wachten op een nieuwe deal

Tot voor kort hielp de overheid daarbij via de Green Deal Circular Festivals. Dat programma bood richting, kennis en ruimte om te experimenteren. Maar in januari van dit jaar liep de deal af - en een opvolger is er nog niet. Juist daarom reisde het NKP langs

festivals om te inventariseren wat er nodig is voor een klimaatbestendige sector. Op basis van die gesprekken schreven zij een rapport dat onlangs werd gepresenteerd aan meerdere ministers.

De boodschap is helder:

- erken de maatschappelijke waarde van festivals
- zorg voor flexibele regelgeving en maatwerk
- ondersteun innovatie actief
- richt een nood- en innovatiefonds op voor extreem weer
- ontwikkel een duidelijke duurzaamheidsindex
- en kom met een opvolger van de Green Deal, zoals een Future Deal Festivals

De bal ligt nu bij het kabinet

De ontvangst van het rapport was positief. Maar daarmee is het werk niet gedaan. Nadat het kabinet is gevormd wordt duidelijk of deze aanbevelingen worden omgezet in beleid. Dat is spannend. Niet alleen omdat ons festivalplezier op het spel staat, maar omdat festivals een sleutelrol spelen in duurzame innovatie. De vraag is niet óf festivals steun verdienen, maar hoe snel die steun wordt gerealiseerd.

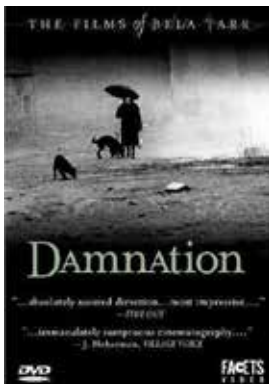
FILMS

IN MEMORIAM

Béla Tarr

In de eerste week van het jaar heeft de wereld afscheid genomen van een geroemde regisseur en scenarist. Béla Tarr was een filmmaker die met zijn films de uitzichtloze realiteit van het leven zonder franje wilde laten zien, of misschien eerder je dit wilde laten ervaren. Vanaf zijn doorbraak met *Damnation* waren zijn films gekenmerkt door grauwe beelden van ontreedde Hongaarse dorpen en apathische personages. Zijn visuele stijl heeft de kracht om de kou, het vocht en de achterdocht van het bestaan tot onder je huid te laten kruipen. Een ware meester met een duidelijke visie, die zijn films gebruikte voor meer dan alleen verhaal en zich middels de vorm afstak tegen Hollywood.

DAMNATION (1987)

Met *Damnation* zette Tarr Hongarije voor het eerst op de kaart in de filmwereld. *Damnation* kan worden beschouwd als de oorsprong van de herkenbare visuele stijl van Tarr. De film bestaat uit langdurende grijze tableaux van een Hongaars dorp, waar de teneergeslagen sfeer zich uit in eindeloze regenval en koude, natte vloeren. Deze tableaux zijn doordrenkt van de texturen van nat beton en grond. Achterdochtig naar elkaar en het leven wringen de hoofdpersonages zich in een driehoeksverhouding en uitten ze zich enkel in existentiële filosoferingen. Maar zelfs binnen deze setting steekt menselijke levenslust zijn kop op wanneer er wordt gefeest in het dorpscafé.

SÁTÁNTANGÓ (1994)

Sátántangó is Tarrs 7 en een half uur durende magnum opus over nihilisme en het gevaar van onverschilligheid. In een Hongaars boerendorp zijn vrijwel alle bewoners teneergeslagen door de vervallen staat van het leven in het dorp. Gedurende de 7 en een half uur van lange, trage shots proberen de dorpingen verschillende plannen te

maken om het dorp te kunnen verlaten. Deze plannen blijven onvervuld totdat er een zwendelaar zich voordoet als Messias. Tarr's intentie voor de kijker was om de film met slechts enkele kortdurende pauzes te bekijken. (Tatum Luiten)

ONAFHANKELIJKE FILMJOURNALISTIEK SINDS 1981

filmkrant

LETRANGER

ELKE MAAND IN DE BUS?
STORT € 55 OF MEER OP REKENING
NL28 INGB 0005 3933 95 TNV
STICHTING FUURLAND, AMSTERDAM
OVV 'NIEUWE ABONNEE MANIA'
& ADRESGEGEVENS

WORD ABONNEE!
ELKE MAAND ALLE NIEUWE FILMS,
INTERVIEWS, OPINIES & ACHTER-
GRONDEN PLUS OP FILMKRANT.NL
FILMNIEUWS, DE FILMAGENDA,
VIDEO-ESSAYS EN MEER

BOEKEN

BART CHABOT **Golden Earring**

Feitelijk hield Golden Earring op te bestaan toen begin 2021 wereldkundig werd gemaakt dat George Kooymans ongeneeslijk ziek was. Met zijn overlijden op 23 juli 2025 viel het doek voorgoed voor een van de bekendste en oudste rockgroepen van ons land. Er verschenen de afgelopen tijd diverse publicaties over de band. Een van die boeken is van de hand van dichter/schrijver Bart Chabot, die net als de bandleden uit Den Haag komt. In de jaren tachtig volgde hij de Earring een tijdlang en schreef daarover in Muziekkrant OOR. Die stukken, aangevuld met ander materiaal, zijn in dit nieuwe boek opgenomen. Het eerste officiële optreden vond plaats in 1962 en de eerste single (als Golden Earrings) kwam in 1965 uit. Aanvankelijk wilden de bandleden het plaatje niet uitbrengen (want huns inziens vals gezongen). Chabot noemt de band een Nederlands instituut, iconisch op het niveau van de Nachtwacht, de Deltawerken, Mondriaan, bloembollen en klompen. Bassist Rinus Gerritsen vertelt dat entertainment voorop stond: de Earring wilde 'de mensen ontspanning bezorgen'. Daar zijn George, Rinus, Barry en Cesar uitstekend in geslaagd zoals dit zeer leesbare boek boordevol anekdotes bewijst. (Peter Sijnke)

TYPHOON **Liefde is de baas**

Typhoon trad regelmatig op in platenzaken, waaronder Concerto. Daar kwam ik hem tegen. Zo'n vrolijk, liefdevol en openhartig persoon kom je niet vaak tegen. Het riep bij mij bijna de vraag op: is dit oprecht, of is het een act? "Lobi da Basi", een Surinaamse uitdrukking die betekent liefde is de baas, is wat Typhoon hierop waarschijnlijk zou antwoorden. Hij wijdde er in 2014 zelfs een heel album aan. Hoewel zijn goedlachsheid vanzelfsprekend lijkt, is die niet altijd vanzelf gegaan. Achter de glimlach schuilde ooit ook duisternis, waarin depressie soms de overhand nam. Elke dag opnieuw moeten we kiezen: voor het leven, en voor de liefde. In dit openhartige boek daagt Typhoon de lezer uit stil te staan bij het eigen leven, oude patronen te doorbreken en onzekerheden om te buigen. Het doel is om met een open en liefdevolle houding in het leven te staan, net zoals Typhoon dat doet. (Lotte Hurkens)

BRUCE SPRINGSTEEN IN OOR, **ONDER REDACTIE VAN TOM ENGELSHOVEN**

In de ban van The Boss – 50 jaar Springsteen door de ogen van OOR
Op 23 november 1975 voltrok zich in Nederland een moment dat de popgeschiedenis voorgoed zou kleuren. In de Amsterdamse RAI liet Bruce Springsteen, samen met zijn E Street Band, een publiek achter dat met open mond toekeek. Wie er die avond bij was, wist: dit was geen gewoon concert. Het was een openbaring. Een van die aanwezigen was de zeventienjarige Tom Engelshoven. Hij had toen nog geen idee dat die ene avond zijn leven langdurig zou beïnvloeden. Wat begon als bewondering van een jonge fan, groeide uit tot een levenslange betrokkenheid. Engelshoven bleef Springsteen volgen - eerst vanaf de zijlijn, later als journalist en redacteur bij muziekblad OOR, en uiteindelijk zelfs als gesprekspartner van The Boss zelf. In Bruce in OOR kijkt hij terug op vijftig jaar Springsteen, maar doet dat op een manier die afwijkt van de bekende biografieën en chronologische overzichten. Het boek vertelt minstens zoveel over OOR als over Bruce. Over hoe het blad Springsteen vroeg herkende, serieus nam, kritisch benaderde en tegelijk omarmde. Over recensies, interviews, foto's en interpretaties die samen een beeld vormden dat diep verankerd raakte in de Nederlandse muziekcultuur.

JAMES BLAKE - Trying Times

Trying Times wordt het eerste onafhankelijke album van James Blake. Een logische vervolgstap in het thema waar James Blake afgelopen tijd mee worstelt: de meedogenloosheid van het moderne leven. Muzikanten hebben het niet makkelijk: streamingsdiensten, de opkomst van AI muziek, en de lijst gaat maar door. James Blake is hier op veel manieren mee bezig, zo werkte hij samen met Vault, een platform die de middle man tussen artiesten en fans weghaalt. De eerste single van het nieuwe album is al uit, en god, wat is die weer prachtig. Met een feature van het Londonse Welsh mannenkoor - zo ontmoeten menselijk en elektronisch elkaar ergens in het midden, op een manier die alleen James Blake voor elkaar krijgt.

MITSKI - Nothing's About to Happen to Me

Het vorige album van de Japans-Amerikaanse artiest Mitski, The Land Is Inhospitable and So Are We, was warm, organisch en existentieel van toon. Met haar aankomende plaat Nothing's About To Happen to Me lijkt ze echter een andere richting in te slaan. De eerste single is inmiddels verschenen: Where Is My Phone?, een titel die een herkenbaar modern sentiment oproept. De track ademt de geest van Bury Me at Makeout Creek, met een duidelijk rockgerichte aanpak, zij het iets minder gruwelijk. Daar staat een beklemmend, bijna paranoïde randje tegenover. De horrorachtige videoclip versterkt dat gevoel en maakt de single des te indringender. Het belooft veel goeds voor het opkomende album.

HIQPY - Slow Death of a Good Girl

Wat als Kurt Cobain en Ariana Grande samen een pokémon zouden hebben? Nou, dan krijg je Hiqpy. Aldus de band zelf in ieder geval. Vele muzikliefhebbers binnen de Nederlandse indiescene wachten er al tijden op: het langverwachte debuutalbum van Hiqpy. Ze worden al maanden bestempeld als the next best thing, maar tot nu toe is er opvallend weinig muziek verschenen. Na de eerste hype bleef een stroom aan singles of snippets uit - alleen de belofte van een debuutalbum, gepland voor april. Toch wist de band met hun fuzzy gitaarrock en shoegaze-invloeden onlangs al de Ziggo Dome te vullen als voorprogramma van Kensington. Wij kunnen in elk geval niet wachten tot het album verschijnt. De grote vraag blijft: gaat Hiqpy de torenhoge verwachtingen waarmaken?

RAYE - This Music May Contain Hope.

RAYE lijkt, ondanks haar sterrenstatus, een van de meest oprechte popsterren van dit moment. Dat bewees ze opnieuw op Lowlands, waar ze het publiek niet alleen aan het dansen kreeg, maar ook tot tranen wist te roeren. Op haar nieuwste album lijkt hoop centraal te staan. "WHERE IS MY HUSBAND!" is daarbij een ware wervelwind van euforie: uitbundig, bevrijdend en onweerstaanbaar. Don't worry darling, your husband is coming! Hopelijk is de rest van het album net zo euforisch als deze single.

WAR CHILD RECORDS - HELP(2)

In 1995 kwam een legendarisch benefietalbum uit genaamd HELP. Dit album werd in één dag opgenomen, bracht meer dan £1,2 miljoen op en daarmee kon War Child duizenden kinderen in het Bosnische conflict helpen. Nu komt HELP(2) die net als het origineel de urgentie benadrukt van de situatie: 1 op de 5 kinderen wereldwijd leven nog steeds in oorlog. HELP(2) bevat een ongelooflijke line-up van artiesten, waaronder Anna Calvi, Arctic Monkeys, Arlo Parks, Arooj Aftab, Bat For Lashes, Beabadoobee, Beck, Beth Gibbons, Big Thief, Black Country, New Road, Cameron Winter, Damon Albarn, Depeche Mode, Dove Ellis, Ellie Rowsell, English Teacher, Ezra Collective, Foals, Fontaines D.C., Graham Coxon, Greentea Peng, Grian Chatten, Kae Tempest, King Krule, Nilüfer Yanya, Olivia Rodrigo, Pulp, Sampha, The Last Dinner Party, Wet Leg en Young Fathers. De opbrengsten gaan opnieuw naar de kinderen.

BINNENKORT BINNEN

- 27 februari Mitski - Nothing's About to Happen to Me
DEADLETTER - Existence is Bliss
Buck Meek - The Mirror
Maria BC - Marathon
Gorillaz - The Mountain
Bruno Mars - The Romantic
Bill Callahan - My Days of 58
Heavenly - Highway to Heavenly
Iron & Wine - Hen's Teeth
BLACKPINK - DEADLINE
- 6 maart Charlie Puth - Whatever's Clever!
Katherine Priddy - These Frightening Machines
Brook & The Bluff - Werewolf
Bonnie "Prince" Billy - We Are Together Again
Morrisey - Make-Up Is a Lie
Harry Styles - KISS ALL THE TIME. DISCO,
OCCASIONALLY.
War Child Records – HELP(2)
- 13 maart YONAKA - Until You're Satisfied
Gong - Bright Spirit
James Blake - Trying Times
- 20 maart Pitou - P2
Nubiyan Twist - Chasing Shadows
- 27 maart Röyksopp - Nebulous Nights: An Ambient
Excursion Into Profound Mysteries
Robyn - Sexistential
José Gonzalez - Against the Dying of the Light
Snail Mail - Ricochet
Seafret - Fear of Emotion
RAYE - THIS MUSIC MAY CONTAIN HOPE.
- 3 april Arlo Parks - Ambiguous Desire
- 10 april Hiqpy - Slow Death of a Good Girl
Joe Jackson - Hope and Fury

BESTEL NU OP WWW.PLATOMANIA.NL

**NO
RISK
DISC**

ABEL, SEIF & FAISAL
IJsland 2

**GRAND
CRU**

DE LA SOUL
Cabin in the Sky

**LUISTER
TRIPS**

LILY ALLEN
West End Girl

ALTIN GÜN
Garip

YIN YIN
Yatta!

APPARAT
A Hum of Maybe

DANNY BROWN
Stardust

IST IST
Dagger

JOJI
Piss in the Wind

MON ROVÎA
Bloodline

DE NACHTWACHT
De Nachtwacht

SEAROWS
Death in the Business of
Whaling

RECORD STORE DAY

18 APRIL 2026

VINYL . CD'S . MERCH
**OFFICIAL
RSD STORE**

OPEN

RECORDSTOREDAY.NL

